

CALEIDOSCOPUL LUI AMIREA

PUBLICAT DE
D. ANGHEL și ST. O. IOSIF

CALEIDOSCOPUL

LUI

A. MIREA.

*Lui Mirea la casa sa
Luna lui (27 Aug. 1902),
cu scrisorile sale
si cartile - din*

CALEIDOSCOPUL

LUI

A. MIREA

■ ■ PUBLICAT DE ■ ■
D. ANGHEL și ST. O. IOSIF.

VOLUMUL I-^{II}

BUCUREȘTI
«MINERVA», Institut de Arte
Grafice și Editură, B-dul Aca-
demiei 3 – Str. Edgar-Quinet 4
1908

859.0-1
A58

859.0-1
859.0-17

592036P

REPRODUCEREA OPRITĂ.

EDITURA INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE ȘI
EDITURĂ «MINERVA.» — BUCUREȘTI.

592.036
BIBLIOTECA
— DEȚEANĂ —
— BUCUREȘTI —

BIBLIOTECA DEȚEANĂ
— BUCUREȘTI —
— ARTE GRAFICE —

3
1995

MARELUI SACERDOT

INCHINĂ

ACESTE PRIME CRONICE RIMATE

A. MIREA.

CREZUL MEU

Nu sunt Miron Costin, nici domnul Mille ;
Pretenții n'am s'ajung nemuritor,
Dar cred că-i bine 'n aste grave zile
Să se audă râsul meu sonor.

Voi râde dar, în versuri săltărețe,
Din care nici un vers nu va fi schiop,
Voi învăța în fel de fel de fețe
Al vieții noastre caleidoscop.

Voi râde cu întreaga mea dantură
Făr' să păstrez un dinte nimănu,
Că nici nu am atâția dinți în gură,
Iar alții falși nici n'aș dori să-mi pui.

Voi râde sincer, fără de sfială,
N'am să ascund lumina sub obroc
Și nefiind Mefisto sau Păcală,
Eu voi fi eu, sau nu voi fi de loc.

SCRISOAREA DESCHISĂ A UNUI MELC

Lui Alfred Juvara.

Iubitul meu amic A. Mirea !
Au scris atâți în chestia agrară
Cu pana lor adeseori barbară,
Încât să nu te prindă azi uimirea,
Că îndrăznesc și eu să-mi spun părerea.

Aș fi trimis-o bucuos lui Sterea,
Știind c'obișnuște să plătească, —
Dar apăruse «Viața Românească»,
Așa pățesc eu mai întotdeauna.
Tu știi că-s cam greoi la mers
Pân' mă decid să scriu un vers
Mă pomenesc că iarăși trece luna.

De-aceea m'am gândit la tine,
Că scrii mai mult și ți-ai făcut un nume,
Și-apoi cunoști atât amar de lume
Ca s'o plasezi într'un jurnal mai bine.
De pildă 'n «Viitorul», de se poate,
Deși 's conservator, dar cu «nebunii»
Eu nu fac cârd, și mai întâi de toate,
Sunt adversar convins al «fuziunii».

Să revenim, gentilul meu A. Mirea,
Și s'abordăm, deci, chestia agrară.
Tu știi că eu, ca melc, trăesc la țară
Și nu mă duc aproape nicăirea.
Nu-s un nabab, dar am proprietate,
Am un palat și eu, și-l duc în spate
Ori unde vreau și după cum am chef:
E un palat cu totul de sidef,
O raritate arhitecturală !
E un nonsens clădit dintr'o spirală
Și 'n el eu singur poruncesc *en chef*,
Și-i ordine în el, și disciplină,
Nu ca la voi...

Când vremea e senină
Îmi place să mă plimb ca un burghez
Și câte nu văd eu, cât ține vara...

Din toți cei cari au scris, Alfred Juvara
Mi s'a părut c'a scris, știi, mai cu miez...
Dar las considerațiile grave,
Nu-s un sociolog, ci un observator,
N'au taină pentru mine palatele burgrave,
Și pe țaran de-asemeni l'am urmărit de-aproape.
Nu-s înzestrat eu oare cu două telescoape ?
N'aș fi văzut eu, spune, pe-acel instigator
Care aruncă 'n holde, ca duhul rău, neghină ?
Dar n'am văzut nimica din cele ce se spun,
Ți-o jur solemn, o Mirea ! pe casa mea rurală,
Să se sfărâme 'n hârburi măiastra mea spirală,
De-a fost măcar vreo umbră a vreunui căpcaun !

Nu căutați aiurea și altora pricină !
Că nu e nici N. Iorga, nici G. Coșbuc de vină,
Ci Sărăcia cruntă, eterna Sărăcie !.

.....

Augustul gest aruncă semințele în glie
Și glia le primește cu-aceiași nepăsare...
Ca peria de deasă, fir lângă fir, răsare
Și se ridică holda, pământul trist s'ascunde.
Pe 'ntinderea cea verde trec legănări de unde,
Polenul ca un nour de aur fin se plimbă
Și verdele în galben treptat apoi se schimbă...
Lucesc grăbite seceri și snopii saltă 'n claie...
Lung duduie mașina, cresc piramizi de paie,

Mugește greu batoza, și'n praf, ca'ntr'un infern,
Trec umbre dureroase cu saci greoi în spate,
Și peste-atâtea frânte cerbici încovoiate
Atârnă greul aur ca un blestem etern!
Dispare, ca prin farmec, apoi, acest tablou...
Felii, ca ciocolata, se 'nșiruiesc din nou,
Tăiate cu măsură de-a plugului cuțite...
Și... cade iar sămânța cu-acelaș gest august!

Palatele burgrave cu geamuri oblonite
Și-au reluat tăcerea... De-i just, sau de nu-i just,
Întreaga energie a robilor sărmani
În depărtate porturi s'a preschimbat în bani,
Și *ei*, după risipa de gesturi inutile,
Rămân cu desnădejdea...

Trec zile după zile,
Și deodată iarăși fulgi mari pornesc a cerne
De-ai zice că în ceruri se bat sfinții cu perne
Sau că un trib sălbatec de găște emigrante
Își scutură bagajul...

Cu note delirante
Ursuzul crivăț cearcă prin horn a lui arpègii...
Și nu mai umblă nimeni, doar vre-o epidemie
Din sat în sat aleargă... Nu vezi un om al legii,
Nici suprefect, nici doftor, nici moașă, — nicăirea...

Veterinarii numai se mai decid să vină
Spre-a declara la centru că pesta cea bovină
S'a declarat odată cu dânșii, prin comune,
Și-uitam pe perceptorul ce-aleargă în buestru
Să pue, cât e vreme, pe ce-a rămas, sequestru...

Așa e, mult iubite și scumpe domn A. Mirea !
N'am inventat nimica, orice și-oricât s'ar spune.
Acestea sunt văzute cu-a mele telescoape,
Și-acum că-i frig năpraznic, — ca domnul Nordenskjold,
Ne așteptând ca cioclii să vie să mă 'ngroape,
Mă fac eu singur cioclu : mă culc frumos pe-un șold,
Pe ochii mei cei ageri las finele pleoape,
Îmi pun la cord surdină și-astup orice-orificiu.
Și-acum mă 'ntreb pe gânduri: N'ar fi oare-un deliciu,
Să inventați un mijloc, lăsând de-oparte blaga,
Ca muncitorul ăsta ce-și stoarce toată vlaga,
Să poată să se strângă, ca mine, în găoace,
Și fără nici o grijă să doarmă 'n bună pace,
Cât ține lungă iarnă cu nopțile-i enorme...
N'ar fi cea mai cuminte și bună din reforme ?
Știți ce ?... N'aveți nimica să-l astupați hermetic ?
N'ar mai umbla atuncea după mălai, besmetic,
Ci-ar sta tihnit pe vatră, în loc să protesteze —
.....
O fericți aceia ce pot să hiberneze !!

LUI GRIGORESCU

Se leagănă în pas agale
Un mândru car purtat de boi :
Te duc pe ne 'nturnata cale
Și's albi ca neaua amândoi.

Iar carul tău, cât e de mare,
E-acoperit de-un lăvicer,
Și munții 'nalți privesc din zare
Și drumul parcă urcă 'n cer.

Pe unde treci un vânt dă viață
Și 'mbină felurimi de flori,
Precum ți se schimba la față
Paleta 'n sute de culori.

Uimit de farmec o clipită
De sus, păstorul legendar
Își lasă turma risipită
Privind cum trece mândrul car.

Și-acum, când carul se oprește
Și plâng tălăngile 'n ecou,
Natura parcă retrăește
Cel de pe urmă-al tău tablou.

NUNTĂ LA ȚARĂ

În vreji de iederă nemuritoare
Cuprins e tot privdorul ca 'ntr'o plasă,
Și ici un strugur, dincolo o floare
Atârnă așezate de mireasă...

E-un tărăboi amețitor de glasuri
Și vinul vechiu dă vervă tuturor
Zvârlind pe grave și-ancestrale nasuri
Reflexe purpure ca aurora.

În fața casei cântă barosanii
Încredințați de 'nalta lor chemare ;
Își uită reumatismul veteranii
Și cercul horei crește tot mai mare...

Dar iată că mireasa 'n prag s'arată
Și, după vechea datină păgână,
Ea își desprinde vălul ei de fată
Și-l ține-o clipă fluturând în mână.

Asemeni unui stol de rândunele
Vin fetele în ceată zgomotoasă
Și mânilor se luptă între ele
Cercând s'apuce vălul de mireasă...

Bucăți e-acuma vălul de zăpadă
Și ea, zâmbind, duioasă, îl împarte
Și fost'a scris ca un crâmpeiu să cadă
Și-asupra mea, cum stam privind deoparte.

Și m'am gândit la anii mei pustii
Și la a mele 'mprăștiate cânturi —
Așa mi-am rupt eu sufletu 'n fășii
Și l-am zvârlit la cele patru vânturi...

DESCHAMPS LA ATENEU

La Ateneu — strălucitorul lustru
E-aprins ca 'n serile de gală...
Dar conferența fû extrem de pală
Pentr'un așa conferențiar ilustru.

Spre-a nu-și desminte numele *Deschamps*
Bătut-a câmpii ca un virtuos
Și-a învățit acelaș sarbăd sos
Pe care-l scrie zilnic în «*Le Temps*».

Duios, asemeni unei guvernante,
A evocat mici murdării intime
Din viața celui care doar cu Dante
E frate prin imagini și prin rime.

Sărman Victor Hugo ! bard al luminii !
Tu, care dormi măreț în Pantheon !
Te prețuiam mai altfel noi, Latinii...
Rău ai căzut pe mâna lui Gaston !

POVESTEA UNEI NOPTI DE IARNĂ

Lui C. Sandu-Aldea.

E-un uruit de roți, un zgomot de uși ce se trântesc cu pripă...
«Cupeul prințului Sodoma»... și-i o întrecere de glasuri,
S'afirmă domesticitatea împodobită cu lampasuri,
E ceasul când domnește verva în a muscalilor echipă.
Se'nvectivează eunucii cercând să iee rând la scară,
Se'nalță bicele în aer și e un clinchet de zăbale,
De cai struniți în neastâmpăr; se luminează fețe pale,
Ici-colo fulgeră în treacăt dintr'un inel o piatră rară;
Atras de-o mână 'n întuneric dispare valul unei trene;
Ca mantii de omăt pe umeri albesc bogatele dantele,
Ca niște flăcări blonde'n umbră s'aprend șuvițele rebele,
Albesc plastroanele și joacă reflexe lucii pe jobene...

Apoi dispare ca prin farmec această fantasmagorie,
Și cum rămâne singur Teatrul, învăluit în neguri, pare
Un mausoleu de piatră sură păzit de două lampadare,
In care doarme *Arta* noastră căzută'n neurastenie.

Spre Capșa se îndrum'alaiul ca să mănânce ciocolată...
Bat evantaliurile iarăși și toate mesele sunt prinse...
Ce curioase atitudini mai au persoanele distinse!...
Ca la Panopticum, pe geamuri, vre-un trecător la ele cată...

Niciunul nu se simte-acasă, ca prinși de-un pictor nedibaci
Stau țepeni, ca halucinații, cu ochii fiși la vre-o garafă.
Cusute parcă'n ață albă lucesc cărările la ceafă,
Și zâmbetul, și gestul, — totul e calculat și e stângaci.

Pe unu-l supără manșeta ori dunga dela pantalon.
Pe alta umbra unei pene, ori cine știi ce vag regret...
Știu, e grozav să-ți intre'n coaste balenele dela corset
Și să zâmbești ca o martiră...

O, tu, eternule plastron!

Fațadă care-acoperi toate, amăgitorule decor,
Câți după ce se'ntorc acasă nu plâng cum plânge un actor
Care-a jucat un rol de rege...

Așa gândește-un biet poet
Ce, zgribulit, s'oprește-o clipă ș'apoi își vede iar de cale...
Ca un discurs contradictoriu, ecoul pasurilor sale
Trezește ulița pustie și-apoi se stinge 'ncet-încet...

E plin de desnădejde Cerul ca un volum de Schopenhauer..
Poetul ca o umbră trece, urmat de umbra lui pe zid,
Înspre redacția, de unde, în întunericul livid,
Ca niște faruri blestemate îl chiamă becurile Auer...

Cu pași de somnambul se duce și urcă scara în spirală..
Cu el odată vântul intră și geme lung din gang în gang..
Nu mai miroase ca la Capșa p'acea a Ylang-Ylang,
Ci pretutindena domnește un miros greu de răbuială..

În atelier dorm monștrii încă, visându-și prada viitoare,
Și numai transmisionul umblă și bâzâie ca un bondar..
Ca un moșneag în agonie motorul horcăe și-arar
O par'albastră, ca un suflet ce-ar vrea să scape și să zboare
Fosforescentă joacă'n aier..

In fund, noptaticii zețari,
Mineriiăștia de orașe, ce 'n fruntea omenirii merg,
Își plimbă miinile grăbite prin casele lui Gutenberg
Și pe pereți cu ei odată culeg alți robi imaginari..

Poetul-corector s'așează la masă trist, cu ochii grei..
Desface teancurile 'n grabă și moaie pana 'n călimară:
Ca un potop venit deodată în urma arșiței de vară,
Cad puncte, virguli, exclamații pe sărăcia de idei!

Transcrie iute-o telegramă și-o dă zețarilor avizi,
Apoi, grăbit, re'ncepe iarăși, căci transmisionu-i sus pe axă...
Ce-i pasă lui că Ies sau Ygrec n'a învățat de-ajuns sintaxă,
C' «ai noștri» și cu-«ai lor» se luptă mai crunt ca tragicii Atrizi!

El corectează înainte.

Și-acuma monștrii se deșteaptă,
Tresar de bucurie, parcă, din somn, eternii nesătuți;]
Motorul își revine 'n fire și ritmic bate pulsul lui...
Roesc ciocanele pe formă, și «puitoarea» sus așteaptă.
Coboară foile ușoare, imaculate, albe foi!...
Le prinde sulul în rotire și altele revin la loc,
Sclipsesc ca o cascadă albă când scapă, val cu val, pe scoc,
Și ies, pe rând, stigmatizate de-al prozei zilnice noroi...
Din ele crește-o adiere de vânt răcoritor de munte...
Și'n fața lor stă melancolic sărmanul corector, și-adună
In ochi priveliștea aceasta, zicând ironic: «noapte bună»
Tovarășilor lui de trudă...

Afară-i un potop de puncte,
De albe virguli jucăușe și de steluțe rotitoare...
Fantastic, învărtite'n viscol, cad lostopane de ninsoare...

Un zurgălău voios îl chiamă din depărtare, ca să vie,
Căci i s'aștern până acasă covoare mândre de hermină...

Privește împăcat poetul, atras de vesela lumină,
Și ca o umbră-albastră pierde acum în alba feerie...

O G L I N D A

Am o oglindă și mă joc
Cu razele ce le răsfrâng,
Mutându-le din loc în loc,
Le risipesc și iar le strâng.

Le-adun cu drag, ca un avar,
Și-ades în sufletele voastre
Când e mai noapte, ca un far
Mi-arunc luminile albastre.

Vă 'ntind o punte de scăpare
De-asupra negrelor genuni,
Și raza mea strălucitoare
E făcătoare de minuni.

Mi-o plimb pe-atâtea fețe pale,
Când cu oglinda mea mă joc —
Dar când îmi stă ceva în cale,
Oglinda mea e-un ochiu de foc.

Mi-adun puterile solare
Și fulgerând, după un semn,
Ca Arhimed, în depărtare,
Aprind escadrelle de lemn!...

OMUL DE ZĂPADĂ

Lui Iancu Păucescu.

Dorm duși acum copiii și omul de zăpadă,
Albind ca o fantomă sub liniștea lunară,
Stă singur și veghează în trista mea ogradă...
Albastră umbră face ființa lui bizară
Ce crește și descrește sub el, cu mersul lunii...
Dar nemișcat stă dânsul, cum șade o statuie,
Lugubri în orbite îi înegresc cărbunii
Și gura-i încleștată parc'ar voi să-mi spuie
O taină ne'nțeleasă, la geam când mă arăt...

Așa mă deprinsesem cu el să-l știu, dar iată
Pe când scriam, o mână a prins în geam să-mi bată
Și am văzut cu spaimă pe omul de omăt
Privindu-mă ironic :

«Cum? Tot nu te-ai culcat!»

Se sgâtină fereastra la vorba lui sonoră...

«In fiecare noapte văd geamul luminat:
De ce veghezi tu oare pân' la această oră?...
De vrei în astă noapte să-ți ții tovărășie,
Deschide! Stinge focul, și lampa poți s'o stingi..
Ne luminează luna ; și eu am insomnie :
In doi tot e mai lesne urâtul să-l învingi...»

«Știu gândurile tale, deși-s un om de ghiață:
Iubești o mândră formă de lut, o Galatee,
Și-ai vrea cu-a tale versuri să-i împrumuți viață,
Ca Pygmalion statuia s'o schimbi într'o femeie
Care-ar simți iubirea și ar putea răspunde
La patima ta caldă... și scrii vers după vers...
Și nici nu ei aminte cum unde după unde,
Cum oră după oră al vremurilor mers
Pe fața ta înseamnă tăcutele-i stigmatel...
Pe nicovala de-aur a poeziei tale
Tu bați și nu-ți dai seama că inima ta bate
Din ce în ce mai slabă, că degetele-ți pale
De tremur sunt cuprinse, că viața ta o năruie!
Că dai o neagră noapte de somn pe-o albă filă
Și cu 'ndărătnicie tu te trudești și stăruie,
Că pentru tine însu-ți ești cel mai făr' de milă
Călău, sărman prieten... Dacă ai veni cu mine,
Ți-aș arăta cum alții pricep frumoasa viață...»

Și iată-mă cu dânsul de mână prin zăpadă...
Mi-am pus o albă mască și-un domino de ghiață...

Ca doi copii nevrâstnici ne furișăm pe stradă :
Ne chiamă pretutindeni ferești licăritoare,
Vedem sub candelabre cum se'nvârtesc părechi...

«Vezi pentru ce-ți sacrifici tu partea ta de soare?
Și nu'nțelegi că soare-i și'n vinurile vechi
Și'n ochii ce scânteie ? Că brațul ce se lasă
Pe umărul tău, leneș, e cel mai dulce lanț,
Că versul nu îmbată ca rochia de mătăasă
Ce freamătă vrăjită când se pornește'n danț?...»

Sunau a lui picioare și mă târă 'nainte ;
Suflarea lui de crivăț când se plecă spre mine
Mă pătrundea în suflet... O, ale lui cuvinte
Parcă'nghețau în aier!...

«Vezi tu, să fiu ca tine,
De n'aș avea sfială de soare și de foc,
Cum aș iubi viața și cum aș risipi-o !
Dar omul de zăpadă e-un om făr' de noroc !
La cea d'intăie rază de soare-mi ieau adio
Și mă întorc în nouri... Trăiește-ți dar viața !
Lovește în poarta-aceasta și intră... Bun rămas!»

Și am simțit o mână mai rece decât ghiața

Cum mă'mpingeà pe poartă... iar straniul său glas
S'a depărtat în noapte...

Cu spaimă îndărăt
Mi-am aruncat privirea, dar nu l-am mai văzut
De-atuncia nicăirea...

Ah, unde-ai dispărut
Și ce ai vrut cu mine, fantasmă de omăt?

GLASUL LUI MEMNON

Lui I. Oncescu.

Mă 'ntrebi de ce am stat deoparte
Ca un profet într'un pustiu,
Și-acum ce năzuinți deșarte
Mă fac să cânt fără să știu?

Era 'n Eghipet cunoscută,
In preajma Tebei, o statuie
Ce sta de-atâtea veacuri mută...
Intreb'o dacă vrei să'ți spue...

Stăpân peste pustia întreagă
Domneă colosul neclintit —
Arar c'o pasăre pribeagă
Veghind pe fruntea-i de granit.

Cercă Simunul să-l îngroape,
Zvârlind asupra lui nisipul
Și nu-l mai cunoștea aproape,
Așa i se schimbase chipul.

Săpase vremea răni pe dânsul
Și-acuma goalele-i orbite
Adesea-i lăcrămau de plânsul
Atâtor ploi neconținute...

Prin creștetu-i crăpat în două
Spre inimă făcându'și cale,
Se adună bogata rouă
A nopților subtropicale...

Și iată că 'ntr'o auroră
Statuia cea nepăsătoare
Deodată deveni sonoră
Cu roua ce urcă în soare...

Vibră'năuntru lui granitul
Și lumea plină de mirare
Pândeă de-atuncea răsăritul
Ca să-i asculte-a lui cântare...

Și tu te miri că imnuri nouă
Imi izvorăsc din suflet mie
Când l-a trezit un strôp de rouă
Pe Memnon mut de-o veșnicie!

PĂȚANIA CELOR TREI MAGI

Lui A. C. Cuza.

Cu pași grăbiți prin noapte călătoreau trei inși
Și erau albi drumeții de parcă erau ninși,
Le fluturau în urmă hlamidele în vânt ;
Și ca un cerc de pară pe capul unui sfânt
Pe fruntea fiecărui lucea câte-o coroană —
D'asupra lor, fantastic, a nourilor goană
Ii urmărea, vrând parcă tot cerul să cuprindă, —
Dar, slab, ca un tăciune ce 'ncearcă să-l aprindă
Un suflu îndărătnic, o stea neconținut
Se luminează și iarăși pierea în infinit...

Cu dreapta tremurândă pe ochi, priveau în zare
Și-apoi, atrași în noapte de tainica chemare,

Porneau iar înainte... Mergeau, — și pașii lor,
Cum nu trezești un sunet când calci pe un covor,
Pluteau ca 'n vis, și noaptea se refăcea la loc.
Arareori prin stepe, la zarea unui foc
Iși zugrăveau în treacăt conturul lor spectral...
Ii revedeai acuma pe geana unui deal
Crescând fără de veste, ca să dispară iarăși...
Neobosiți de cale umblau cei trei tovarăși...
Pluteau pe punți înguste, se străvedeau în ape
Mai albi și mai eterici, imateriali aproape,
Luau iar trup, și 'n urmă trei umbre uriașe
Se furișau cu dânșii pe ziduri de orașe...
Treceau pe subt arcade fără a trezi un zvon
Și descreșteau în urmă din nou pe orizon,
Mânați mereu de-acelaș nelămurit îndemn,
Și mai departe încă spre luminosul semn
Care-i chemă într'una pân' se ivea de zori...

Ce se 'ntâmplă atuncia cu cei trei călători
Scriptura nu ne-o spune, dar, noaptea, cei trei inși,
Cu bărbile lor albe, de parcă erau niși,
Incet, cu-acelaș aer de nepătruns mister,
Se arătau odată cu steaua de pe cer...
Le fluturau în urmă hlamidele în vânt,
Și, ca un cerc de pară pe capul unui sfânt,
Pe fruntea fiecărui lucea câte-o coroană...
D'asupra lor, fantastic, a nourilor goană
Ii urmărea, vrând parcă tot cerul să-l cuprindă, —

Dar steaua tot mai vie porneà să se aprindă :
Invăluită 'n nouri luptă neconținut,
Se luminează și iarăși pierea în infinit...

Astfel cele trei umbre, cei trei bătrâni pibegi
Au colindat de-a rândul împărății întregi.
Dar într'o noapte neagră misterioasă stea
A dispărut deodată... și repede-o perdeà
De întuneric groaznic i-a abătut din drum...,
Fulgi mari, aduși de viscol, cădeau potop acum,
Și ei, ca niște păsări ajunse de furtună,
La piept a lor hlamide zadarnic și le-adună...
Bat albele veșminte ca niște aripi grele
Și bărbile lor albe se 'ncurcă între ele;
Ingreuiți de țurțuri rămân pe loc și cată
Un adăpost să afle în noaptea 'ntunecată...
Ca pe-alt tărâm, departe, zăresc o licărire,
Se uită lung și parcă își mai revin în fire,
Pornesc încet, cu grijă, pe stepa de zăpadă...
Țin darurile 'n mână, de teamă să nu cadă
Și luptă prin troene cu crivățul vrăjmaș,
Spre dunga luminoasă ce-o 'nseamnă un oraș...

Topiți de somn cum intră acum cei trei moșnegi :
Cine-ar putea cunoaște în ei pe magii regi?
Mirați străbat pe uliți și stau privind la geamuri,
Văd albe candelabre de-argint, cu șapte ramuri,
În care câte șapte lumini bogate ard...

Nedumerit rămâne, clipind din ochi, Gaspard,
Și Melchior se 'ntoarce mirat spre Baltazar,
Și nu le vine-a crede, apoi ascultă iar :
O limbă cunoscută le sună în urechi,
Se 'nalță tânguirea unui psalom străvechiu
Și-oriunde merg le pare că tot mereu aud
Aceleași cadențate verseturi din Talmud,
Și pretutindeni oameni în laibăre cernite,
Cu cornul pus pe frunte, cu fețe chinuite,
Se bat în piept și chiamă, gemând, pe Iehova !...
Uimiții magi atuncea esclamă : «Osana !
Ajuns'am în Judeea ! Scăpați de-acum suntem !
Ce-ar fi să fie-aicea, Gaspard, Betleem !
Ia să 'ntrebăm mai bine...»

Și-acum cei trei moșnegi

Iși potrivesc pe frunte coroanele de regi,
Iși scutură hlamida, luând un aer demn,
Dar, nevăzând pe ceruri misteriosul semn,
Rămân pierduți pe gânduri...

O regi asiriani !

Nu-i încă Betleemul, — e numai... Darabani !

JOS PĂPUȘILE!

— FANTEZIE DE CRĂCIUN —

Lui G. Vasiliu.

E anotimpul sfântului Baçșiș
Și-o lume de întruchipări bizare
Se etaleză iar prin galantare,
Ca scoasă dintr'o pipă de hașiș.

Ca pentru-o intervenție străină
Vin regimente de ulani de plumb,
E-un bivuac în orișice vitrină
Cu tunuri, încărcate cu porumb.

Orașu 'ntreg e-o arcă a lui Noe.
Rămâi stupid la orice pas pe drum,
Parc'ai trăi un vis de Edgar Poë
Sau te-ai plimbă'n muzeul lui Barnum.

Sătui de-aceste jucării neroade,
Deși bugetele nu sunt enorme,
Exasperați de-aceleași calapoade
Copiii strigă'n cor: «voim reforme!»

Amenință cu greva generală:
«Toți la olaltă ca un singur om
Ne-om ridică și fără șovăială
Vom refuză tradiționalul pom !

«Ne-am plictisit de veșnica paiată,
De idolii cu cap de porțelan,
De ânoștii berbeci cu lână creață,
Ce se re'ntorc în fiecare an !

«Suntem -o generație precoce,
De-aceea nimeni, vai, să nu ne-ațâțe,
Căci pe păpuși ne-om răzbună atroce
Și-or curge'n stradă valuri de tărâțe !

«Ținând recordul capetelor sparte
Noi fără de cruțare vom lovi —
Vom re'nviă un treisprezece Marte,
Un și mai crâncen Saint-Barthélemy.

«Colegi, să facem devastări enorme !
Să fim neîndurați cu cei sus puși !
Jos pomul teuton ! Noi vrem reforme !
Destul cu învechitele păpuși!...».

PASTEL ÎN METRU ANTIC

Lui Artur Stavri.

Trist imi apare din neguri enormul oraș după ploae,
Soarele-i bate în ferești umede încă de plâns.

Negrii castani își întind adormiți candelabrul de ramuri...
Cine-a suflat și le-a stins albele flăcări de flori?

Trece amurgul acuma pe ceruri cu dulcea-i estompă —
Vesele farduri punând ca pe o mască de mort.

Cum înserează acuma clamoarea stridentă-a uzinii,
Umple de vaer prelung posomorâtul amurg.

Dreaptă-o coloană de fum se înalță din horn către ceruri,
Stăruie-o clipă sporind, se risipește apoi,

Se despletește 'n șuvițe și cade respinsă din slavă,
Ca de pe rugul funest fumul fugar al lui Cain.

FIVE - O - CLOCK

Lui Iorgu Juvara.

I.

Stăpâna pretutindeni aşază flori în casă —
Azi floarea 'mpărătească aveà rabat în piaţă —
Şi crinii albi, clorotici, se săvârşesc din viaţă,
Tânjind ca cea din urmă mlădiţă dintr'o rasă...

Oglinda ştie numai cât s'a vopsit stăpâna
Şi sluga poate spune de caznele stăpânii
Cât s'a muncit, sârmana, întreagă săptămâna
Să-şi facă albă faţa şi moale pielea mâinii.

Şi-a oblojit obrazii, şi mâinile în colcreme
Şi le-a ținut întinse în aer, ca fakirii,
S'ascundă hieroglifa ce-o 'nseamnă cruda vreme,
Să nu-i-o descifreze pe faţă musafirii.

În circonflex sprinceana c'o umbră de funingeni
Și-a 'ncondeiat-o meșter, — și-o dungă de carmin
Și-a pus, ca să 'nsemne pe buze și pe gingeni
Obișnuitu-i zâmbet ce-ascunde-atât venin.

Un uruit de roate ; — răsună soneria...

— Ah, ce plăcere rară ! *Comme c'est gentil, ma chère !*

Ce roși bujori pe față ți-a pus ștregarul ger !

Cum te întinerește pe lume bucuria !

Toujours aimable, dragă !... Și-abia sfârșește, iată

Și clopotul, iar sună... Și e-o învălmășeală

De vorbe, de volane !... Ah, lumea cea bogată,

Cum știe să te înșele și cum se mai 'nșală !

Aruncă fiecare o vorbă ce n'o crede

Și alta îi răspunde, făcând o reverență...

Maschează toți ca struțul, deși oricine vede

În fond ce se ascunde supt mândra aparență...

II.

Văzut-ați voi vreodată pletosul pin de dună,

Cum e-apucat de spasmuri când vine uraganul ?

La dreapta și la stânga cum crengile și-adună

Și iar și le respiră ?... Așa-i și cu pianul,

Când e rugat maestrul să cânte-o rapsodie !...
La dreapta și la stânga buhosul cap 'și 'nclină
Sărbătoritul geniu, și nu mai vrea să știe
De lumea muritoare în lumea lui divină !

Acum ca bidiviul, când și-a găsit buestrul,
Trec mânilor pe clape, în maximul vitezii,
Se 'ncredințează și se zbate și-i furibund maestrul,
Vai, ce pățesc acuma bemolii și diezii !

Și de odată parcă s'ar face-o acalmie...
Dar, nu!... și mai sălbatec prind notele să sboare !
De necrezut ce poate să fac'un om, când știe
Să dea cu virtute din mâini și din picioare !

III.

Citește-acuma bardul. Solemn, supt policandru,
Cu aerul macabru de cioclu nemâncat,
Altfel ireproșabil în negru îmbrăcat,
În frac... căci fracul este adesea un scafandru...

Cu el s'aruncă 'n marea acestei lumi bizare,
Scoboară, tot scoboară nemărginitul fund :
El e 'ncercat și știe că acolo s' ascund
Neprețuite stridii ce au mărgăritare !

Cu glas postum citește, citește 'ntruna bardul...
Scandeață cu emfază, accentuând detaliuri:
Ca de pe-antice ziduri, pe-obraji se scurge fardul
Și-un vânt ușor pornește trezit de evantaliuri...

Blazat, într'un fotoliu, un tip, căscând, clipește,
Iși șterge ochelarii, la bard se uită iar...
Și 'și zice: «Doamne! Fracul, ce mai veștmânt bizar:
Adesea se termină în coada unui pește!»

IV.

O clipă de repaos... Și-un sgomot de argint,
De linguriți mișcate în cupele de ceai...
Dintr'un pahar poetul înghite cu un pai,
Având pe-obraji lividul reflex de pipermint.

Maestrul nu mânâncă nici chiar zaharicale...
Nu-i e celebritatea cea mai aleasă hrană?...
Stăpâna doar de-l roagă, găsește el cu cale
Cu degetele-i sacre s'atingă o bonboană.

Se fac grupări aparte, dar flirtul între tineri
E-acelaș pretutindeni, atât că'și schimbă locul.
Primește-o Doamnă Mercuri, și altă Doamnă Vineri:
Căci care dintre Doamne nu'și are five-o-clock-ul?!

Se vântură divorțuri, și vorbele au chee...
De-ar fi să poarte șorțul sau mândra diademă,
E prodigios cât poate oriunde o femeie
Cu brio să brodeze pe-aceiași veche temă!

Și totuși, câți nu'și lasă acolo bună parte
Din sufletul lor candid, până ce văd odată
Ce 'nsamnă five-o-clock-ul și cât e de departe
Viața ăstor oameni de cea adevărată...

De-aceea, când îți spune, zâmbind simandicoasă,
Vre-o Doamnă: «Primesc Vineri» — ori altă zi nefastă,
Refuz-o categoric, — iar dacă ai nevastă,
Să te ferești, Române, de five-o-clock în casă!

HORNARUL

Pe cerul alb se face-o pată,
Apare și dispare iar,
Și pata asta 'ndoliată
E-o siluetă de hornar...

Se pleacă omul de cărbune,
Ținând în mână un odgon,
Și 'ntr'un ogeac nu știu ce spune
Ca printr'un negru telefon.

Din horn în horn își schimbă locul,
La orice pas primejduit,
Dar neschimbat îi e norocul...
Ș'atunci cu jale m'am gândit:

De ce atâtea suferințe
Să 'ndure 'naltul funcționar,
Când sunt atâtea conștiințe
Ce au nevoie de-un hornar?!

PROTESTUL CÂRCIUMARILOR

Lui C. D. Anghel.

Motto : «...apelăm la toți oamenii de bine și cu bun simț... apelăm la întreaga presă din țară... ca să se ocupe de această... lovitură ce ni se pregătește și care va îngropă de vii peste 30.000 de familii...» etc., etc.

«Protestul cârciumarilor piteșteni».
(*Ziarele*).

Aprob și eu protestul vostru, bravi cetățeni dela Pitești,
Și mă revolt cu indignare în fața groaznicelor vești.

Da, mă revolt cu voi alături, chiar eu, umilul cronicar,
Căci nu-mi tăgăduesc strămoșii : da, sunt nepot de cârciumar!

Era vestit în Sfânta-Vineri din Iași, printre negustorime,
Bunicu ce vindea rachiuri, ca mine care vând azi rime.

În mine s'a trezit strămoșul și-i natural să mă revolt,
Deși sunt rudă de aproape cu Prefectura dela Olt.

Ce vreți? treizeci de mii de oameni cu legitime și copii
Nu-i glumă, ca Barbara Ubric, să fie îngropați de vii!

Nu-i glumă să-i strămuți, deodată, din lumea asta 'n alte lumi!
Și să-i înviți pe nepoftite să se declare ca postumi!

Unde mai pui că cimitire nu sunt să aib'atâta loc
Conglomeratul ăsta straniu să-l poat' escamota în bloc!

Ce faci, guvernule! oprește! Retrage-ți legea în tenebre!
Sau dacă nu, dă-mi pentru-o lună concesiă pompelor funebre!

II.

Da, mă revolt și protestez,
Când văd că și conservatorii
Pe care de-altfel îi stimez,
Sunt contra bietelor podgorii.

Ei, oamenii de viță veche,
Vestiți și mari proprietari,
Cred că e floare la ureche
Un Dimitrescu-Militari?

Cu cine vor mai face-alegeri?
Adio toasturi și tratații!
Cui oare-or mai ținea prelegeri
Cu pieptul plin de decorații?

Adio chef și masalale!
Din centru până la obor,
Prin depărtate mahalale,
Gem cârciumarii triști în cor:
Se face Statul negustor!

III.

Va fi o liniște macabră și noaptea neagră o să pară
Că s'a vărsat pe lumea 'ntreagă ca un enorm pahar de șvarț,
N'o să mai fie mese 'ntinse în nopțile târzii de vară —
Renunță, domnule Ministru, nu fi cu inimă de quartț...

Și cum acum vine iarna, la ceasuri mai înaintate,
La ceasul când ar fi ridicol să-ți speli măseaua cu Odol,
Nici un fanar n'o să te cheme și 'n uși zadarnic vei mai bate;
Vei rătăci prin frig și ceață ca bietul Nansen în spre Pol.

Biletul de deces pe ușă te-a 'ntâmpina în orice loc,
În loc de birji, funebre dricuri te-or îmbia să te transporte —
Ți 'nchipui, domnule Ministru, că nu m'ar aranja de loc, —
Cum poți să zugrăvești cu lacrimi așa sinistru *aquaforte!*

Renunță, domnule Ministru, la groaznicul proiect de lege!
Nu are fiecare 'ntrânsul predispoziții de sobol —
Viața e destul de tristă și-așa cum este, — înțelege,
Că vei ucide veselia de pui pe cârciumi monopol!

IV.

Onoare deci vi se cuvine
O cetățenilor eroi! —
Voi stați alături de mine
Și eu alături de voi!

De iscăliți această odă,
De aderați cap lângă cap,
Apoi vom merge toți la Vodă
Să ducem jalba în proșap.

Și Vodă ne va da dreptate
Că nu degeaba 'i de pe Rin —
Și-oricât ar fi de Majestate,
Tot bea câte-un pahar de vin!

La Vodă dar! Cu legitime,
Și cu copii! Treizeci de mii!
Și eu, cu-al meu bagaj de rime,
Al treizeci și-unulea voi fi!

Contați deci negreșit pe mine!
Chiar dacă presa nu 'i cu noi:
Voi stați alătura de mine
Și eu alătura de voi!

CRAIU-NOU

Craiu-nou pe cer senin s'arată,
Și cum străluce'n geamul meu,
Imi pare-o unghie tăiată
Din degetul lui Dumnezeu...

UNUI POET NECUNOSCUȚ

(T. ROBEANU † 1906)

Colecții vechi, reviste prăfuite,
Vă răsfoiesc și-arar din când în când,
Induișat, cu mâna tremurând,
Adun mărgăritare risipite.

M'afund sfios ca într'o necropolă
Și filele-mi par lespezi de morminte,
Refac ici-colo câte-o aureolă
De care nimeni nu-și aduce-aminte.

Dau de pe-un nume umbra într'o parte
Și într'un vers aud un glas ce plânge
Așa de trist, de stâns și de departe...
Și numele se'mpurpură de sânge...

Il caut printre filele tăcute,
Il urmăresc din an în an cum crește
Misterios din vremile trecute:
Cum suferă, cum râde, cum iubește...

Cu fiecare vers spre el mă chiamă,
I-aud acum tot mai aproape plânsul
Și urmărit de-aceiași neagră teamă,
Mă plec și plâng alătura de dânsul...

DOLEANȚELE UNUI EX-TROGLODIT

ÎN PRAJMA S-TULUI DUMITRU

Lui G. Murgoci.

I.

Neparcelat eră p'atunci
Pământul in hectare,
Proprietarul nu venea
La termen să mă mustre,
Căci nu erau proprietari
In vremuri quaternare —
Din peșteri totuși m'am mutat
In locuinți lacustre.

Acolo mi-am sporit un timp
Tihnit progenitura,
Spre seară ntreruleam orice
Relații cu uscatul;
Drept ori și ce vestmânt aveam
O frunză de *datura*,
Căci nudul se părea firesc,
Necunoscând păcatul.

Și-așa, la adăpost, cum stam,
Cu puntea ridicată,
Cu jind priveau la noi sticlind
Din ochii lor de aur
Gentilii mastodonți pe mal,
— Doar vre-un plesiosaur ¹⁾
Veneà în not cu coada lui
În ușa mea să bată...

Firește că, deși'ncântat
De-atâta politețe,
Eu vizita nu i-o'ntorceam,
Deși-i stimam tot neamul,
Și tot asemeni mă purtam
Și cu hipopotamul,
Sau alte memorabile
Figuri p'atunci mărețe.

Erà un traiu patriarhal,
Senin din cale-afară,
Un traiu de castor, dacă vreți,
Dar plin de libertate!
N'aveam chirie, poliți, bir...
O, vremuri mult beate,
O, paradisul meu pierdut
Din vremuri quaternare!

¹⁾ Cerem ertare prietenului Murgoci dacă am mutat — cu ocazia sfântului Dumitru, — pe sârmanul *Plesiosaur* din secundar în quaternar.

II.

Și milenarii au trecut, —
Iar printre cataclisme
Ca Prichindelul legendar
Cu uriașe cizme,
Eu am pășit din veac în veac,
Cu slabele-mi mijloace,
Pe când degenerau pe-un cap
Atâtea dobitoace.

Din sud spre nord am transmigrat,
Clădindu-mi adăposturi,
La apa Vavilonului,
La Teba, la Ninive,
Dar rînd pe rînd am părăsit
Aceste avîntposturi,
Cu nostalgia peșterii
Din vremuri primitive.

În occident am apărut
Apoi, lăsînd ruine,
Mi-am stilizat, precum vedeți,
Perfect arhitectura,
Și astăzi *secession* cum sînt,
Gîndesc și rîd în mine:
Ce-ar fi s'apar într'un salon
C'o foaie de datura!

III.

Ah, om modern, ex-troglodit,
Cum îți mai plâng de milă!
Așteaptă camionul jos
Aiurea să te mute...
Nu... cel ce-a spus că marile
Dureri sunt veșnic mute,
A fost de sigur un cretin
Cu minte imbecilă!

Ce 'njurături nu se aud
Pe scări! vai! ce scandaluri!
Grozavă speță-s cioclii, dar,
Hamalii-s mai teribili!
Ah, fericiți acei ce-ajung
Stăpâni inamovibili
Și dorm la dulce adăpost,
Retrași în cașcavaluri.

Hipopotam, amic iubit,
Te fac pe tine-arbitru :
Nu eram eu mai fericit
In vremea quaternară?
Se poate oare, spune tu,
O viață mai amară,
Să fi silit să transmigrezi
La orice Sfânt Dumitru ?!

IV.

De ce n'am dispărut cu toți
Colegii mei odată, —
Să fiu, ca dâncii, cernozem, —
Și-am fost cruțat de moarte?
Azi, poate, sufletele lor
S'au ridicat în Marte,
Și aeriene-acuma duc
O viață fermecată!

Oh, unde-i astăzi scumpul meu
Apartament lacustru?
Să stau la adăpost, cum stam,
Cu puntea ridicată,
Să vie iar, cu coada lui
In ușa mea să bată
Plesiosaurul măreț
Sau alt amic ilustru!

O dulce traiu patriarhal,
Senin din cale afară,
Când îmi creșteam smalaua mea
In plină libertate!
Când nu eram un *Heimathlos*..
O vremuri mult beate!
O paradisul meu pierdut
Din vremea quaternară!!

CISMIGIUL

Lui M. Sadoveanu.

Penultimele frunze s'au scuturat pe-alee
Și salcia cochetă cu plete elegiace,
Ce se privea în apă cu drag ca o femeie,
A pleșuit cu totul... Prind fulgi de-omăt să joace.

Platanii, uriașii grădinii, se despoae
De coaja lor frumoasă, ca după scarlatină...
S'a ramolit acuma și falnica gherghină
Zvârlindu'și, ca în Lenau, pe vânt pălita foae.

Ca un calic ce-ar cere la trecători pomană
Un tei la o răscruce întinde-un ram schilod
Și vântul milogeste o tânguire vană,
Dosind, ca bani de aur, al frunzelor norod.

O foaie de catalpa pe-o bancă solitară
Cum stă uitată, 'ți pare un pergament pierdut
Al cine știe cărui poet necunoscut,
Ce a dormit pe-acolo în nopțile de vară...

Un carpen își așteaptă să-i vie spânzuratul,
Cu legănări de pendul să'și miște umbra 'n lună..
Acuaticile lebezi au îndrăgit uscatul
Ca niște simple găște...

Fanfare nu mai sună ;

S'au dus și doici, și bone și mândrii vistavoi...
Cu florile în seră închis stă grădinarul...
Și trist e Cișmigiul precum e calendarul,
Din care-o mină rupe cele din urmă foi...

ASFINȚIT DE LUNĂ

Lui Leonte Molăovan.

Coboară peste ape luna
Și cum și-apropie figura,
Ai spune-un cap ce se prăvale
În fundul lacului de-a dura.

Însângerată joacă apa
Și e-o tăcere sepulcrală:
A fost pe undeva, se vede,
O execuție capitală...

O LACRIMĂ LA DOSAR SAU
TRIBULAȚIILE UNEI PETIȚII.

Editorului meu G. Filip.

I.

Eram pe vremuri o sărmană zdreanță,
Zvârlită 'n fundul unei lăzi murdare
Și-ajunsă 'ntr'o așa de proastă stare,
Pierdusem chiar și ultima speranță.

Trăiam în cel mai execrabil mediu,
Într'o infamă promiscuitate,
Cu fel de fel de lucruri disparate
Și nu mai așteptam niciun remediu.

Vecinul meu adus de naufragiu,
Un biet șoșon, cu pneurile sparte,
Oftă ades : «Sublim e-al tău adagiu,
Psalmistule ! Da, toate sunt deșarte...»

Alătura o lingură coclită,
Un piepten fără dinți și coji de ouă,
Dormeau, tot așteptând o «Viață nouă»
Și-o lume mai puțin heteroclită.

Mai înțeleaptă și mai rezervată,
Eu nu aveam nimica a le spune
Și totuși scris a fost să fiu salvată,
Căci a venit o zi de redempțiune !

II.

Eră 'ntr'un crepuscul murdar
Când m'a atins deodată
O zare slabă de fanar
Și mă trezesc mirată.

Văd două mâni ce răscolesc
Grăbite și barbare,
Și ca prin vis mă pomenesc
În traista din spinare.

Adio, bunul meu șoșon,
Tu rabdă și visază —
Eu trec din traiul monoton
În altă ipostază.

III.

Un uruit grăbit de roți,
De mii de transmisioane,
Pufnește fumul furios
Pe coșuri, în coloane;
Pe scări d'avalma 'n sus și 'n jos
Aleargă sute de iloți
Și apa clocote 'n cazane...

Iar eu neconținut mă plimb
Din vas în vas zglobie,
Mă'ntind, mă primenesc, mă schimb—
Fac hidroterapie!
În fibre lungi alerg acum
Și iată-mă, sunt pastă —
Vai, ce grozav de mare drum,
Ce luptă și ce chin
Mi-a trebuit ca să devin
Din nou albă și castă!

Din sul în sul acù descind,
Val după val mă 'mbie
Și iată'mă că mă desprind...
Nu cârpă neagră, cum am fost,
Ci marfă bună și cu rost:
Sunt coala de hârtie!

IV.

Stam într'o librărie, ascunsă 'ntr'o testea,
Când ușa se deschide și zgribulit apare
Un tânăr trist și palid și supt de nemâncare...
Și iarăși se preschimbă a vieții mele stea!

Intreaga castitate mi-o ia pe-un ban de zece.
Și iată-mă 'ntr'o scundă și mucedă chilie,
Pe masă mă atinge încet o mână rece,
Inghet de spaimă toată... Ah, Doamne, ce-o să scrie?

Să fie-oare o odă în falnicul vers safic?
Vre-un testament macabru ori vre-un roman sinistru?..
Ah, nu... văd bine-acuma : prea scrie caligrafic,
E-un postulant, sărmanul !... «Stimate domn ministru !»

«Am trei copii și traiul mi-a devenit acerb
Și aș munci cât șapte pentr'un modest salariu,
Ce vreți?... Nu-i gratis lemnul la firma Bela Erb
Și-i trist când omul n'are un socru măcelar!..»

Cunosc străvechiul cântec... «Primiți, etcaetera...»
Știu proza asta tristă a vremilor moderne:
Iei tocul, așterni proza, și-oricum prinzi a spera, —
Căci fiecare doarme așa cum își așterne!

V.

Asemeni unui june c'o floare 'n butonieră,
La piept eu port un timbru și-un număr de registru,
Mă rog, sânt oficială... începe-o nouă eră:
Un pas mai am acuma s'ajung la dom' ministru.

Dar vai! trei ani de zile am stat nerezolvată,
Trecând din mână 'n mână, de pe-un birou pe altul,
Și n'am putut da ochii nici când cu Prea-Înaltul...
Au n'o să se sfârșească cu toate-acestea-odată?!

Pe la direcția 'ntâia am stat un cârd de vreme
Și-am transmigrat în urmă jos la direcția-treia,
Apoi iar la întâia... și 'n toată vremea-aceea
Am auzit atâtea prostii și anateme!

Ce rău crescuți sânt, Doamne, adesea impiegații!
Mă înhățau barbariii și m'azvârleau cu ciudă:
N'aș fi crezut vreodată în mintea mea cea crudă
Ca pân' la dom' ministru să fie-atâtea stații!

Urâtă, zdrențuită și-anemică la față,
Cu timbrul rupt și veșted, așa eram acum:
Mai galbenă ca Grozea cel săvârșit din viață,
Mai searbădă ca versul comis de-Anton Naum!

Dar toate au un capăt, și iată-mă la țântă...
Sever mă cercetează ministrul, și tresar...
Se 'ncruntă o sprânceană, și-un glas ce înspăimântă
Rostește: La dosar!

VI.

Ca 'n țintirim tăcere-i în arhivă...
Ce-o fi făcând sărmanul postulant?
I-o fi mâncat copiii din colivă
Sau i-a mutat cu dânsul în neant?...

Eu nu mai știu... dorm somnul din infolii...
Au răposat atâția archivari!
În juru'mi trec fantasticele molii
Și-aud cum rod în lemn lugubrii cari.

De-asupra mea grămezi sedimentare
S'au adunat mereu și se adună...
N'aud un glas, și ceasul nu'mi mai sună,
Căci pentru mine 's toate seculare.

Ca un fosil păstrez pe veșnicie
O lacrimă ce am cules'o 'n cale,
Și-o țin intactă ca pe-o mărturie
A veșnicei dureri universale!

IDOLUL PĂRĂSIT

Lui M Lupescu.

O muză la urechea ta se pleacă
Și'mi vine 'n gând refrenul din poveste :
«... iar cel ce-aude și va spune-aceste,
Pân' la genunchi de piatră să se facă...»

Pe fața ta o rază 'n treacăt joacă
Și-apoi din nou te 'ntuneci fără veste :
«... iar cel ce-aude și va spune-aceste
Pân' la mijloc de piatră să se facă...»

Întunecimea crește-acum opacă
Și ceasu-i plin de presimțiri funeste :
«... iar celce-aude și va spune-aceste,
De piatră până 'n creștet să se facă...»

Și nu mai vrea refrenul trist să tacă...
O muză, tu, de le știai aceste,
De ce din vreme nu i-ai dat de veste,
Și l-ai lăsat de piatră să se facă?...

B A C H I C Ă

Lui Alecu Șmelț.

Înșiruite 'n rafturi, pe brânci, supt vechea boltă,
În fel de fel de sticle cu epitafuri varii,
Dorm rarele selecții, recoltă cu recoltă,
Precum dormeau anticii Romani în columbarii.

«Eu m'am născut *in anno* o mie și opt sute,
Da, sunt Matusalemul întregilor podgorii,
Văzui pe Bonaparte încununat de glorie —
Sunt cronicarul vesel al bunei vremi trecute».

«Hei, eu crescui pe coasta râposului Vezuviu,
Pe vremea când pe lume nu apăruse sapa.
Plantat-am fost de Noe, 'nainte de deluviu,
Și n'am cu toate-acestea nimic comun cu apa»...

«Eu sunt contemporanul lui domnu' Ipsilante,
Și-am apucat Zavera, de Beldiman descrisă,
De Beldiman, sărmanul, ce nu erà un Dante —
Fac parte dintr'o vreme grozav de compromisă!»

«Da, îmi aduc aminte și eu: erà în anul...
În anul cu Zavera»... — «Confunzi cu strada Enii?!»
«Nu... dar erau în țară tot vremuri de bejenii»...
«Ei fi din Viișoara de unde-i Sadoveanu?!»

«Stirbey îmi este tată, am vârsta mai recentă...
Nu port cămașă scumpă țesută din tanin,
Nici chiar foaia de viță ca Venera decentă,
Căci eu nu am ce-ascunde: sunt pur și simplu vin».

«Mă recomand: sunt Tokaj, magnat de viță veche»...
«O taci!» răspunde corul de sticle iridente:
«Cotnarul e mai nobil, e fără de păreche»...
Cresc din extrema stângă proteste violente.

Se umple 'ntreaga boltă de clinchete rebele,
Și sgomotul din hrubă în hrubă se repetă. —
Râd sticlele bătrâne: «Am fost și noi ca ele...
Dar astea 's prea lipsite de orice etichetă!»

SONETE ANTIMUZICALE

I.

Lui I. Scurtu.

Ah, pentru-a suta oară iar «Traviata»!
In dreapta iarăși marșul din «Profetul»!
In stânga *Walzertraum*, — iar sus poetul
Cum vreți să dea manuscrisul gata!

Dar dac'ar fi să scriu Mahabarata!
Eu care nu pot scrie măcar sonetul?
N'aș termina chiar de-aș trăi cât bietul
Bunicu-meu, bunica și cu tata!

Nu pot să scriu, să dorm, nu'mi aflu loc...
Ah, pentru ce nu sunt un diplodoc,
Ce proască-aș dà cu coada prin orhestre...

De vrei să nu m'azvărlu pe ferestre,
Fă, Dumnezeule, un hocus-pocus
Și schimbă-mă pe-un ceas în diplodocus!

II.

Pe-un afluent al râului Iordan
Stătea a Ierichonului cetate
Cu ziduri tari și turnuri crenelate,
Pe care mulți au asediat-o 'n van.

Dar iată că nu știu în care an
O 'mpresură cu oști nenumărate
Un șef de-orhestră Iosua sau poate
Un alt erou al neamului jidan.

Și când văzù că nu'și ajunge scopul
Nici cu berbecii, nici cu târnăcopul
A poruncit atunci : «Strigați, măi, ho !!

«Sufლაți în surle tare, cu avânt!»
Și — bâlbâdâc ! cetatea-i la pământ...
Am să mă dărm ca tine, Iericho !

SONETE DE MART

I.

Lui Sextil Pușcariu.

Am încercat să scriu în triolete,
Cercai apoi ca Uhland o baladă,
Am proiectat pe urm' o lliadă...
Emfatic mâna mi-am trecut prin plete,

La cap mi-am pus comprese de zăpadă,
Ca alt Buffon am tot schimbat manșete...
O, cum m'aș da cu capul de părete,
Ca Decebal m'aș arunca în spadă!

Un vers! Un vers cum e un bronz de Spaethe
Ce n'ar reprezinta pe Cincinat —
Un vers într'adevăr înaripat,

Un vers și-apoi să mă înnece în Lethe —
Dar e 'n zadar! Azi nu sunt inspirat...
De-aceia astăzi vă servesc sonete.

II.

Arvers cu toate-acestea c'un sonet
Și-a pironit în veșnicie-un cui,
Deși nu exista, pe vremea lui,
Dragomirescu, marele estet.

Dar nu's *Arvers*, ci un sărman poet,
Și sunt contemporanul domnului
Mai sus citat, și orice-ar fi să spui,
Cât de frumos, de fin și de discret,

Hibridul critic ar strâmba din nas,
Și-apoi cu o custură de-argument
Tăind sonetul ca pe-un ananas,

Ar decreta că nu sunt suculent..
Ce vrei?! Nu dai bacșiș — nu ai talent:
Așa-i portarul nostru din Parnas!

III.

Literatura noastră-i iarmarocul
Spre care fel de fel de cavaleri
Se năpustesc ca marile puteri
Ce vor să ia cu orice preț Marocul.

Ici-colo vezi Sibile cu ghiocul,
Vin fii de proletari și vin boeri,
Sunt gloriile de astăzi și de ieri,
Și toți aleargă să-și desfacă stocul.

Ca din pământ vezi că răsar barace,
Menajerii cu strigătoare firme...
Se 'ntind ca să te prindă mâni rapace.

Te 'nduioșează colo mâni infirme...
Tu cugetă — și lasă-i să s'afirme
Cum poate fiecare... Dă-le pace!

IV.

«Ce oameni cum se cade sunt poeții!
Cei morți, bine'nțeleș... Cei ce trăesc
I-aștept să moară toți ca să-i iubesc...
O, Parcelor, lungiți-mi firul vieții!

Cei morți nu protestează, nu cârtesc,
Dar aștia vii, mai rău ca precupeții,
Mă 'njură pentru'un vers în centrul pieții,
De'mi vine uneori să 'nebunesc!

Să am eu coasa ta, hidoasă moarte,
Ce hecatombe-aș face eu din ei!
Să-i văd murind aci, supt ochii mei!»

Așa 'și zicea un critic : «Ah, ce brute !
Ce de volume nouă apărute !»
Apoi porni cu ciudă mai departe...

V.

Ferește-te de Idele lui Marte,
Oricât a-i crede în metempsicoză,
Cum ține'n veci Persanu'n mână-o roză,
Tu urmărește-ți gândul pân' la moarte. —

De-ar fi să-i dai un straiu în vers sau proză,
Muncește-ți gândul tău și stai deoparte,
Căci fără muncă nu-i apoteoză —
Și toate celelalte sunt deșarte.

Dar mai cu samă'n luna ast' nefastă
Muncește îndoit și fii cuminte,
Căci moartea te pândește la fereastă.

Muncește fără preget, înainte,
Și nu uită că viața asta proastă
E ca și antereul lui Arvinte.

VREMEA PREMIILOR

D-lui N. Iorga.

Fumez mereu și-am insomnie,
Odaia e'necată'n fum...
E vremea premiilor — vai mie!
Gândesc la bietul meu volum.

Iar luna care'n geam lucește,
La vremea asta'n orice an,
Nu știu de ce îmi amintește
Un craniu de-academician...

NOCTURNĂ

Lui G. Arghirescu.

Cu șvarțul meu stau singur și e pustiu localul.
Pe-un scaun lăturalnic stă dus pe gânduri țalul.
Un chelnăr dormitează cu coatele pe masă.
Patrona, ca un Buddha, tronează sus, la casă,
Umplând cu cifre golul fatalului registru...
Prin ochiul lui de sticlă, ca un ciclop sinistru,
Ceasornicul de-asupra îi cată peste umăr...
Bănuitor scrutează al șirurilor număr
Și vede că în vreme ce'și mișc'a lui pendulă,
Treptat și capitalul sporește cu o nulă...
Surâde sus, pe rafturi, o gamă colorată
De sticle'n care doarme, hermetic astupată,
Facticea veselie așa de scump plătită...
Supt orice etichetă pândește o ispită...
De fum pălite-atârnă afișele din cuie,
De sus, lămpile-aruncă lumina lor verzue,
Pe-oglinzile murdare, făcând să repercute
La infinit macabrul acestei scene mute...

RACHETĂ

D-lui M. Dragomirescu, etc.

Celebrule între esteți,
Declari că eu, subscrisul Mirea,
Sunt pur și simplu contopirea
Hibridă între doi poeți.

Aceasta e o infamie,
O născocire infantilă!..
Ai cercetat la Primărie?
Cunoști tu starea mea civilă?

De unde-ți ei dar îndrăzneala
Să mă contești, sărman pigmeu,
Când eu am rude în Walhala
Și Wothan este tatăl meu?!

Hibrid ești tu, ilustre critic,
Tu, imposibilă treime :
Poet, estetic și om politic,
Făptuitor de triple crime;

De-aceea, pentru Dumnezeu,
Ascultă-mă și ține-ți firea :
Căci tu ești tu și eu sunt eu
Așa cum iscălesc : A. Mirea.

M Ă N U Ș Ă

Aceluiași.

Iubite critic și estetic
Ce te căznești să pari subtil,
Mă văd silit cu mult regret
Să-ți spun că ești un... crocodil!

Ți-am spus de mult și nu e greu
Să cauți bine în registre
Că Wothan este tatăl meu...
De ce recidivezi, Magistre?

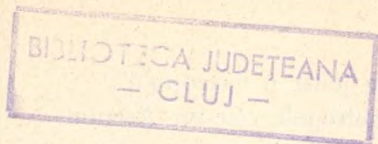
De ce mă faci să'ți spun mereu
Că Anghel, Iosif și A. Mirea
La urmă-i un secret al meu, —
Treime ca Dumnezeuirea!

Deci, bagă-ți asta în urechi:
Am șase mâni, și la un caz
Mănuși am sute de perechi,
Pe când tu nu ai nici un haz!

Da, crocodilul meu buimac,
Eu nu's nici el, nici celălalt,
Dar ori, și când, ca Bergerac
De vrei, sunt gata de asalt!

Și-acuma dacă eu nu's el
Și dacă el susții că-s eu,
Cum să ne batem în duel?
Ce-ai să te faci cu-acest Proteu?!

SCARA LUI IACOB

I.

Aceluiaș și altora de-aceeași speță.

E mare și mănoasă țara noastră
Și-avem și sucursale prin vecini,
Ici curge mândră Dunărea albastră
(Vezi Strauss) — și colo 's munții Carpatini.

Avem treizeci și două de județe
Ce prosperează 'ntruna an cu an,
Ascundeți-vă, voi, figuri mărețe
Cioplite pe Columna lui Traian!

592036

De fiece județ o metropolă,
Și 'n metropolă câte-un Ateneu
Boltește strălucita lui cupolă
Supt care se afirmă câte-un eu.

Se țin discursuri, se destupă sticle
De fiecare Ateneu deschis —
Re'nvie iarăși vremea lui Pericle
Și fastul lui Lorenzo Medicis!

II.

Și 'n timp ce toți pe-un cap se 'ntrec,
Când fiecare burtă-verde
Cu dărnicie vremea 'și pierde
Spre-a oficiã în templul grec ;

În timpul ăsta, cum vă zic,
Când toți s'afirmă și deliră,
Un biet proprietar de liră,
Ce n'are 'ncolo alt nimic,

Un visător ca un neghiob,
De cer și-atârnă nalta-i scară
Pe care îngerii coboară
Ca 'n visul sfântului Iacob...

III.

Sunt primele iluzii închise 'ntr'un volum,
Intâia emanare a spiritului sfânt —
Cu mâni de mamos gingaș îl netezești acum,
Făcându-ți corectura la ultimul cuvânt.

E gata și erata... Ce-'s două-trei greșeli
Pe lâng'așa copertă?! Un pictor cu renume
Și-a cheltuit pe dânsa trei tuburi de vopseli
Și iat-o ca o fată când iese 'ntâiu în lume.

Dar cartea stă 'n vitrină și nimenea n'o cere, —
(Cum stăm cu teoria de cerere și-ofertă?)
Rămâne ca o fată ce n'ar avea avere, --
Deși ca zestre are un preț fix pe copertă...

Privește autorul și-ascult'atâtea glume!..
N'o cumpără nici unul și toți de ea s'alină...
Și-și zice melancolic: «Ar fi de scris volume
Ce de prostii aude o carte 'ntr'o vitrină!

«Răbdare însă, barde! Lumina se va face!
N'avem în toată țara atâtea Atenee?
O carte-i ca diamantul cu fețele opace
Și trebuie tăiată de vrei ca să scinteie...

Va da alarma unul, și-atunci, să vezi ediții!
O leacă de răbdare! Nu năvăliți cu toții!
Ce garanții aduceți? Hei, la o parte hoții!
E dreptul meu acum ca să dictez condiții!»

IV.

Rămâne, vai, diamantul cu fețele obscure,
Nu-i nimene să-i taie frumoasele lui fețe,
Să-i dee strălucirea privirile să fure —
Ghinionul pretutindeni îi pune 'n roate bețe!

Doar vre-un bovin de critic te cere'n bibliotecă —
Și mizgălește-o coală cu proza-i insipidă:
Talentul tău ce încă abia-i în crisalidă
Grevat ți-l vezi deodată c'o primă ipotecă.

Și uite, insipidul că ți se urcă 'n cârcă:
«Hai, scrie, mă, de-acuma! Să pot să scriu și eu!
Căci eu sunt tu! Hai scrie! Tu ești domeniul meu!
Ori te strivesc, infame, pe loc, ca pe-o năpârcă!»

Tu bucură-te însă! Și 'ndură cu răbdare
Și las'să te greveze: rămâi la toate rece...
Au nu e scos pe lume întâiul în vânzare
Acela care are mai multe ipotece?!

V.

Da, cântă, rabdă, speră
Aed nemângăiet!
Deși nu-i o carieră,
Cariera de poet!

Continuă cuminte,
Duiosul meu neghiob,
Și urcă-te 'nainte
Pe scara lui Jacob.

Avântu'ți de se curmă
Pe greul drum celest,
De sus aruncă 'n urmă
Disprețul tău ca lest.

Bovinului ce rage
Tu zi-i: «Rămâi cu bine!»
Și-odată 'n ceruri, trage
Și scara după tine!...

SIMBOLISM

«Poemul d-lor Iosif și Anghel,
apărut în «Viața Românească»
cuprinde o notă simbolistă pe
care ne mirăm că au aprobat-o
poporaniștii dela Iași... etc.»

ERVIN-DENSUSIANU, în
«Viața Nouă» No. 24 a. 1907.

Da, simbolist e tot poemul
Și-orice erou e un simbol —
Ervin, ajungă-te blestemul!
Căci numai tu i-ai dat de gol ?!

Da, un simbol e toată drama —
Mi-au spus-o mie autorii:
Petrache Carp e Rilda-mama,
Ce știe bine ce vreau norii!

Ionescu Tache Hunar este —
Pe-un nor călare, iată-l, vine...
Da, «Funigeii» nu-s poveste...
Cum ai ghicit așa de bine!

Dar cin' să fie oare Runa?
Și ce-i cămașa fermecată
Ce-o țese și-o distramă 'ntruța?
Aici e drama încurcată!

Camașa este «fuziunea»
Și Runa-i chiar «partidul», dragă!
Cum altfel să-ți explici minunea
Că țese de-o vecie 'ntreagă?

Și că «Viața Românească»,
Mult enigmatică revistă,
S'a și grăbit să tipărească
O dramă-așa de simbolistă!?

CEASORNICUL «INDEPENDENȚEI»

Lui Olimp Ioan.

Ies mâni grăbite 'n noapte și-obloanele se 'nchid
Și liniștea pustie pe străzi s'a așternut.
Tramvaiul cel din urmă cu zgomot a trecut,
Prin negura compactă lucind ca un bolid.

Iși stânge și vecinul acuma lampa lui
Și-a mea e cea din urmă fereastră luminată.
Acum cu voluptate iau lira mea din cui,
Dar când să 'ncep, departe, un ceas a prins să bată...

Prelung răspunde altul cu glasu-i monoton
Și iată că începe acum «Independența»
Cu timbrul ei metalic străvechiul cânt breton...
Recade-apoi greoaie ca plumbul somnolența.

Aș vrea să încerc cu cântec cum n'a mai fost cântat,
In care să re'nvie ca 'n flautul lui Pan
Tot farmecul naturii... mă simt că-s inspirat...
Dar ritmul «Paimpolezei» îmi sună în timpan.

Ca pe-un țăntar obraznic l'alung și 'ncep din nou...
Mai am un vers s'adaug la cel dintâiu catren...
Dar nu știu cine parcă trezește-un vag ecou,
Și iar îmi vine 'n minte diabolicul refren.

Rup strunele, și lira mi-o zvârl ciudos supt pat...
Mă culc cu «Paimpoleza», cu ea mă voiu trezi...
Și-o s'o aud într'una, și mâni, și nencetat
De douăzeci și patru de ori în orice zi...

Fac deci apel cu lacrimi, o frați întru Apolo !
Să fim uniți odată cu toți, și noi, aezii,
Și orologiul ăsta să-l dărâmăm de-acolo,
Căci altfel ne dă gata romanța «Paimpolezii».

«AMERICANISM LITERAR»

Eu sunt americanul literar
Și-s înzestrat cu 32 de dinți...
Așa-i, stimate domn S. Mehedinți:
Tot omul cu modestul său salariu!

Talentul meu e 'ntocmai ca un bar!
Pui banul ici, și versul a picat:
Sunt, prin urmare, un automat
Ca orice dascăl universitar!

Cum pentru bani, la ceasul anumit,
Se duce bietul om să-și ție cursul,
Eu, pentru bani, îmi joc la poartă ursul...
Atâta tot — și cred că suntem chit.

CONTROVERS

Subiect de meditare pentru d. Dragomirescu și alți filosofi moderni și viitori.

Garafa este plină
Și fila ne'ncepută...
Au care e de vină?

E-o înrudire mută
Între pahar și vers?
Ce au, de se'mprumută?

E vr'un raport invers?
Cum poate să se'ntâmples
Atare controvers?

Cu mânila la tâmple
Stau ca un alt Esop:
Când fila mi se împle

De ce cu orice trop
Garafa se deșartă
Și scade strop cu strop?...

O, artă pentru artă!

PROBLEMĂ

Se 'ntreab'un critic: Tu, Horațiu,
Ce stai acuma în Olimp,
Pe când trăiai, oare cât timp
Și cam ce loc aveai în spațiu?

Și a răspuns atunci Horațiu
Cu domiciliul în Olimp:
«Dragomirescu are spațiu,
Horațiu însă n'are timp».

PRIN VISCOLELE BUCEGILOR

În zilele de 24 Martie, patru excursioniști, și cu d. Becescu Gh. Silvan cinci, «și-au luat inimile 'n dinți»—după cum spune «Adevărul» dela 7 Aprilie c. -- «și-au dispărut în Valea Cerbului, spre *Omul*» etc. etc. etc.

Cu inimele 'n dinți porniră
Cinci Tartarini dela Ploești —
O, muză, vino și mă 'nspiră,
C'ășa subiect nu mai găsești !

Cu sky-uri, blănuri, scări și funii,
Cu târnăcoape, alpenstockuri
Cei cinci porniră ca nebunii
Să urce falnicele blocuri.

Pe vremea ast' așa ursuză
Să-i însoțească prin zăpezi,
Nu s'a găsit o călăuză —
Dar ei sunt curajoși, ce crezi!

Porniră dar, având în frunte
Pe marele turist Silvan
Ce însuși el e cât un munte...
Ce zic, un munte! — un Caraiman!

Cercau troenii să-l îngroape,
Dar el c'un gest îi da 'ntr'o parte,
Și când vedea un steiu aproape
Că năvălea, — el, de departe

Sufla cu focul său cel sacru
Și-atuncea steiul de zăpadă,
Schimbat în râu de lapte acru,
Curgea la vale în cascadă...

Urcau din nou, săpând tuneluri,
Surpau la brazi să facă punți
Și-aveau năstrușnice dueluri
Cu urși mai mari și... mai mărunți.

Scrutau terenul pe 'ndelete.
Natura solului și clima —
Și-umplură câteva carnete
Cu constatări de toată stima.

Gustau în treacăt mineraluri
Și ciocăneau conglomerate,
Și pe supt albele portaluri
Ieșeau din peșteri dărâmate.

li prefăcea în statui gerul,
Oricât de gros li-era costumul —
Pân' se 'ndura la urmă cerul
Și soarele le da iar drumul...

Dar iată-i sus, pe culme 'n fine,
Stăpâni acuma peste blocuri,
Măreți, cu fețele senine,
Cum stau proptiți în alpenstockuri!

Și cum pe piscurile ninse
Nu mai puteai acum să vezi,
Al bandei fotograf aprinse
Cinci chilograme de magnez.

Stau neclintiți în fața plăcii
Cei cinci eroi și marii munți
Și tot imperiul vast al păcii
Și urșii mari și mai mărunți!

Stăpâni apoi pe nemurire
Se gratulează călduros —
Silvan atuncea c'o zâmbire,
Nainte de-a porni în jos :

«La anul, Omule, revanșă!»
Și 'n urmă banda, cât clipești,
A înhamat o avalanșă,
Și s'a trezit... iar la Ploești!

SONETE INDIGNATE.

Lui D. Burilleanu.

SONNET INDIAN AIR

By J. J. Johnson

PROPRIETARULUI MEU

DISTINS GENEALOGIST

M'am săturat de zarvă și bucluc,
M'am săturat să dau din puț în lac —
Ca Diogene, marele sărac,
Vreau să trăesc o viață de bursuc.

Apartamentul meu e un copac —
De când doream eu mobilă ne nuc!
Drept ceas deșteptător îmi cânt'un cuc,
Iar patul meu e un splendid hamac!

Sunt fericit și nicio grijă n'am...
Dac'aș fi fost și eu un cap mai logic,
De mult din capitală mă mutam...

Adio dar proprietar infam !
Și du-te de te spânzură de-un ram
Al arborelui tău genealogic!

C O N T R A S T

Asemeni unui japonez lampion
Lucește luna pe un ram de tei...
La masă șade-un editor cu trei
Mari scriitori, și beau vin cu sifon.

E'n vervă azi simpaticul patron
Și-aprobă cele mai sanchii idei —
Entuziast pledează pentru ei
Privighetoarea 'ntr'un ascuns anvon.

Natura 'ntreagă 'n contra lui conspiră...
A doua zi când însă-i înmânez
Ceremonios volumul meu cel nou,

Se uită lung la mine și se miră :
E altul editorul la birou —
S'a stins acum lampionul japonez

VIS ATAVIC

Visam că umblu prin păduri virgine,
Că mă hrănesc, nu cu iluzii vane —
Ci substanțial, cu *beafsteak*-uri umane
Și mă simțeam așa nespus de bine!

Nu mai scriam nici versuri, nici romane...
Sub baobabi dormeam... O, nopți divine!
Trăia în vis exoticul din mine
În mijlocul naturii suverane.

Ca un goril eram agil și tare,
Aveam stomac să'nghit o antilopă
Și o dantură ca un mastodont...

Nu mă spălam pe dinți cu kalodont..
Cum nu te-aș renegă cu indignare
Când mi-amintesc, stupidă Europă!

BETIVUL SOLITAR

1 Maiu.

Lipsit de viața binefăcătoare
A aerului sănătos de țară,
Visând într'o tavernă solitară
Eu stau cu lăutarul și beau soare !

Căci orice bob de strugur e-o 'nchisoare,
În care fierbe chestia agrară,
Și 'n orice sticlă arșița solară
A 'nchis puteri în veci renăscătoare.

Eu desrobesc un șir de raze moarte...
Așa sînt eu ! sus ridicăți dar teascu !
Lăsați-mă stăpân pe tot fantascu !

Stimez capacitățile deșarte...
Cioroiule, mai cântă-mi un adagiu !
Așa... și după mine — naufragiu !

PREMIUL MEU

4 Maiu.

Azi la Băneasa-i mare *handicap*
Și ori și cine-ai fi, de nu ești cal
Sau un jocheu, ori cel puțin muscal,
Ori o țesală, sau măcar valtrap,

Nu ești nimic... Dă *starterul* semnal...
Pornesc celebritățile în trap
Și *Straja* a bătut pe *Flirt* c'un cap
În veritabil intelectual.

E-o zarvă și-o 'mbulzeală la tribune
Și prosperează *turful* de minune :
Au trecere mârțoagele de azi...

De-aceea m'am decis și eu, A. Mirea,
Să pun un premiu spre 'mbunătățirea
Degeneratei rase-a lui Pegaz !

P O R T R E T

5 Maiu.

Un speculant de speța cea mai pură,
Un purăț deci. Un antic anticar,
Evoluat cu vremea în librar —
Căci toate-evoluiază în natură.

Din toată casa lui de editură
El este cel mai cinic exemplar —
Ca mâne o să-l vezi milionar,
Nefericita mea literatură !

Cincizeci de lei oferă pe-un volum,
Făr' a-l ceti, căci — crudă ironie! —
El nici măcar nu știe să citească.

Așa e tipul meu. — Feriți, de-acum!
Eu mi-am făcut o sfântă datorie:
Am smuls de pe-un obraz încă o mască!

EXCELSIOR!

Cunosc atâți netrebnici care zic :
«Să nu pui preț pe anii care zboară!»
Ei nu pricep că viața-i o comoară
Și nu prevăd în moarte-un inamic.

Lor li se pare natural să moară,
Că după moarte nu mai e nimic :
Nu știu că firea e un alambic,
În care tot renaște-a doua oară.

Sub care formă viața-o să te cheme
Ca s'o trăești din nou în altă vreme,
Tu nici nu poți măcar să bănuiești...

De-aceia mergi și luptă înainte,
Ca *dincolo*, de-ți vei aduce-aminte
De viața ta de-acum, să nu roșești.

N O S T A L G I E

Ah, suflet vagabond de Robinson,
De zece luni ești rob al Capitalii!
Te-am îmbrăcat în fracul de salon,
Ți-am arătat și flirtul mahalalii,

Te-am dus prin fel de fel de saturnalii,
Prin locurile zise de *bon-ton*,
În *kake-walk*, *matchich-uri* și *boston* —
Dar mi-e rușine să mai dau detalii...

Ce mai voești?... Eu ți-am făcut de toate,
Ți-am dat ce-ai vrut: distracții de tot felu—
Ai să-mi pretinzi acu ce nu se poate...

Devii bucolic?... Inșă n'am ce-ți face
Că fonduri n'am.—Vreau liniște și pace.
— Ei lasă, că te-oiu duce și la Belu!

PREPARATIVE

9 Maiu.

E-ajunul zilei celei mai mărețe
Și de pe-acum bătrâna Capitală
Se piaptână cu grijă și se spală
Ca prinsă de-un acces de tinerețe.

Ghirlânzi de flori și-atârnă pe ostrețe
Și tot cercându-și rochia-i de gală,
Ca o cochetă 'n marea zăpușală
Își face vânt cu mii de stegulețe.

Apoi se dă petrecerilor pradă...
Iluminații, muzice sonore,
Și toate celelalte ca 'n tot anul...

Marișă, 'nchide geamul dinspre stradă
Că simt că mi se sfărămă timpanul
Și 'ncep să am vedenii tricolore...

DEFILARE

10 Maiu.

Imi fac revista mea, de zece Mai.
Stau pe Pegaz și nu 'mi încap în piele,
Căci azi prin fața majestății mele
Trec versuri după versuri în alai!

Dela Minerva, Socec, Alcalay
Sosesc troheii mei cu armele grele,
Iambi răsăriți din cește de cafele,
Dactili ușori în trap mărunt de cai.

Trec anapești, trec iambi, trec iar trohei,
Prezintă arma toți supt ochii mei,
Și iată iar dactilii cu duiumul...

Și iar trohei și iambi... Ho, mai sunteți?!
M'am plictisit de voi. Destul, băeți!
Cărați-vă și re'ntegrați volumul!

LA ȘOSEA

Lui I. G. Duca.

Ce e șoseaua? — Este un drum de-orizontal
Creiat odinioară de domnul Kiseleff
Și dat în concesiune progenitureri sale
De când în România eră muscal *en chef*.

Deci vechea ocupație n'a dispărut din scenă,
Căci Kiseleff trăește în ori și ce muscal...
Și-apoi, ce e muscalul?... Nici birjă nu-i, nici cal,
Nici om, — ci toate-acestea... plus o demimondenă!

Rezultă că muscalul e un conglomerat...
Dar până una-alta renunț la definiții
Și-am să vă spun mai bine ce fel de exhibiții
Zărește-un biet pedestru aicea pe'nserat.

Castanul și salcâmul spun mersul primăverii
Și când a lor perucă s'a scuturat pe-alei,
Tulburător de simțuri afrodisiacul tei
Și 'mprăștie mireasma...

Și iată, serii-serii
Trăsuri și echipagiuri cu mândre quadrupede,
Ce costă o avere. Din tot acest alai
Câți nu pătesc întocmai ca bietul Diomede
Ce-a fost mâncat cu poftă de propriii săi cai!

Incep să defileze vitrinele mondene...
Bat albe muselinuri ca smeele din coadă,
Și tremură din goană babilonii de pene
De-ai crede că-i o trupă de struți în cavalcadă.

Trec migrațiuni bizare de păsări împăiate ;
Grădini de zarzavaturi se balansează grele,
Cu gâturile 'ntinse fug caii după ele,
Ca noi în căutarea himerelor visate.

P'aici Ervin nu are obsesia opincii...
Vezi blonde astăzi brune și brune mâne blonde,
Matroane emailate ce ți-au furat, o Vinci,
Surâsul invincibil al straniei Gioconde...

Trec rochii asortate cu roțile trăsurii...
Ce și zice nalta Doamnă?... «Azi trebui să desfidem.
«Dacă mă'mbrac în verde, să fie toate idem,
Spectrali de verzi să trecem prin verdele naturii.»

«Vom fi o agonie de pală crizantemă,»
Își spune-o altă Doamnă,—și astfel mai departe,
E-atât de variată a frumuseții temă,
Incât își dă tributul pân' și hidoasa moarte.

Au doliul lor și caii și poartă negre hamuri...
Cunosc cucoane blonde ce 'n cruntul lor orgoliu
Ar face-o hecatombă dac'ar putea 'ntre neamuri,
Căci blonda e mai blondă în negrul crep de doliu!

Trăsuri, automobile... trec toți obișnuiții,
Ai spune că salutul e-o funcțiune sacră,
Ici unul își salută pe viitoarea soacră
Sau poate chiar nevastă... depinde de ediții...

Și astfel mai departe, trecând în sus și 'n jos
Apare tot ce poartă blazoane și sufixe,
Precum pe cer ies aștri la ceasurile fixe,
Ca să descrie'ntr'una acelaș cerc vișios.

Dar după două ceasuri alaiu 'ntr'o clipită,
Când noaptea se coboară din ramuri pe alee,
Dispare ca prin farmec, căci nobila elită
Nu vine să ia aer, ci aere să'și dee...

MONSTRUL DE FIER

D-lui V. G. Mortzun.

«Aleargă monstrul meu voinic, aleargă...
Cu mâinile pe frână stau, poți merge'n pace...
Inseamnă-ți dunga ta de fum supt bolta largă:
'Naintea noastră drumul își desface
Panglica lui de fier șerpuitoare...
Hai, monstrul meu, voios descleaștă-ți gura,
Aruncă-ți șuerul prelung, — și-aleargă!

Din goana ta mi-e drag să văd natura
Cu mândrele-i decoruri schimbătoare:
Păduri și țarini, târguri, sate, ape...
Vin zările spre noi tot mai aproape:
Ca niște uriași în pas gimnastic,
Cuprinși ca de o panică fantastic
Fug stâlpii mari de telegraf în urmă...

Fug casele din sate ca o turmă
Și fuge turla după ea ca un păstor ;
Ca gâturi de girafe însetate
Se uită cumpeni de fântâni la noi mirate.
Se 'nșirue și fug cantoanele 'n monom
Și kilometrii fug în urma lor,
Și toate-aleargă ca pe-un hipodrom
Parcă s'au pus să bată un record...
Și'n fuga asta dela sud spre nord
Pân' și pământul antrenat deodată
A prins să se învâрте ca o roată...

Hai, monstrul meu, că iar e primăvară,
Innoadă-ți în tampoane lunga trenă...
Divinul regisor a pus în scenă
Cea mai frumoasă feerie iară :
A pus întâi să măture Austrul
Cele din urmă zdrențe de zăpadă ;
Ca unui nastur vechiu, când e paradă,
I-a dat pe cer lui Febus iarăși lustrul ;
A primenit decorurile toate,
A cheltuit atâta verde și albastru ; —
Tavanul spart de-al iernei crunt dezastru
L'a zugrăvit din nou și-acuma scoate
Din garderoba lui făr' de pereche
Treptat strălucitoarele costume,
Cârpind din nou mizeria cea veche
Spre a 'nveseli această tristă lume....

E tristă lumea, monstrul meu, privește :
Vezi tu, în marea asta luminată
În care totul reîntinerește,
Eu singur, unde trec, însemn o pată,
De parc'aș fi în doliu totdeauna :
De sus și până jos sunt una
Cu umbra mea, de negru, ca un cioclu...
Cu grije 'n veci prin vastul tău monoclu
Scrutez mii de primejdii puse 'n cale,
Căci sunt răspunzător de-atâtea vieți, închise
În cutele de fier a trenei tale....
Parlamentari cu libere permise,
Înalți slujbași ai Statului, miniștri,
Suspecte mutre de casieri siniștri,
Spoliatori, și lume mai mărunță,
Insurăței ce-și fac voiajul lor de nuntă,
Comiși, demimondene, barzi cu plete,
Aventurieri ce pleacă să joace la rulete,
Și câți nu port cu mine, pe câți nu-i am în samă...
Ei beau, petrec, mănâncă și nu știu sumbra dramă
Ce se petrece 'n mine....

Vezi tu, iarăși descinde
Culoarea vieții mele ca tușul cel de China
Din călimara nopții... Se-aprinde-acum lumina
Treptat, supt capișoane, în șirul de vagoane
Și fie-care-și cată acuma un culcuș...
Perdele și zăvoare sunt trase-acum pe uși,

Își scoate unul gheata și gulerul cel-lalt,
În Wagon-Lit se 'ntinde un personaj înalt
Și sforăe cu toții, ferți, la adăpost...
Eu singur stau de veghe și neclintit la post,
N'am voe să 'nchid ochii...

A, monstrul meu iubit,
Ce-ar fi acuma, spune, să-i prăvălim pe toți!
Vezi cotul care-l face Siretul liniștit,
Ți-aduci aminte podul pe șubrezii piloți,
Știi apa ce adâncă-i acolo în bulboane...»

.....

...Mărește-acum viteza și trena de vagoane
Își sguduie întreaga coloană vertebrală,
Fulgerător sporește a monstrului iuțea,
Descrește depărtarea și se ivește podul...

Dar iată că un clopot, cu nota lui sonoră
Vestește 'n taina nopții cea mai sublimă oră
Care-a sunat vre-odată, chemând la el norodul...
Ascultă omul negru cu mânele pe frână
Și își aduce-aminte că-i sfânta săptămână
A patimilor... Vede din fugă cum s'aprind,
Cum tremură pe drumuri făclii, ca puncte pale,
Cum joacă pretutindeni, cum se ajung pe cale
Și pier ca iar s'apară departe licărind...

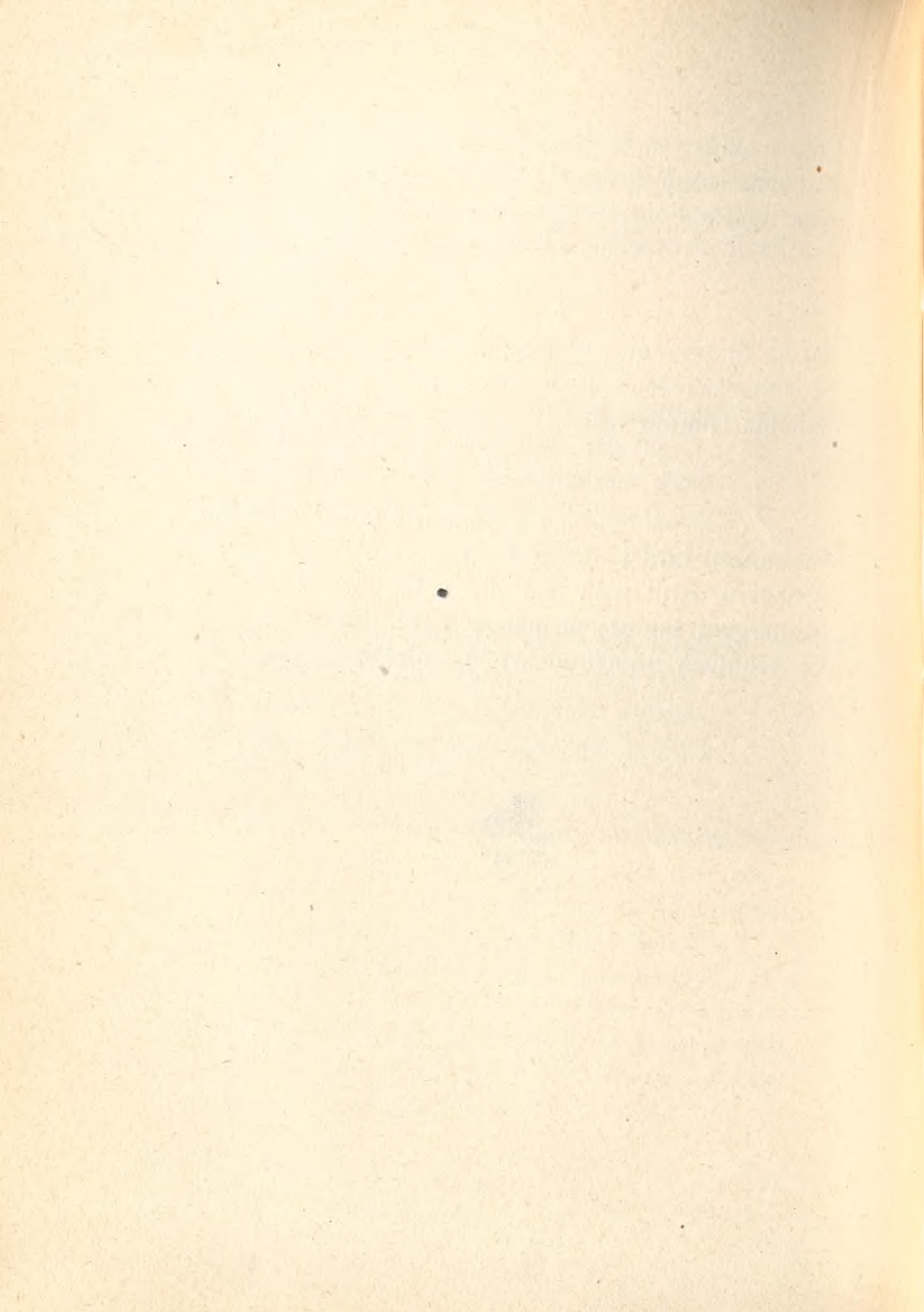
Tresare omul negru și aiurit își duce
La frunte mâna dreaptă, făcându-și sfânta cruce,
Brusc apăsând cu stânga pe frână...

Și supt roți

Răsună 'n treacăt podul pe șubrezii piloți,
Se luminează-adâncul de fulgerări fugare,
Zădarnic chiamă apa...

«Hai monstrul meu iubit,
Înseamnă-ți iarăși dunga de fum supt negrul cer :
Aprinde-ți ochii roșii mai vii în scăpărare,
Să mergem înainte pe panglica de fier
Ce 'ncunjură pământul acesta 'mbătrânit !...»

COLLOQUIUM.

PERSOANELE :

POETUL.	O POLIȚĂ.
SERVITOAREA CLEOPATRA.	UN CONT.
CEASORNICUL.	STREȘINA CASEI.
I-IUL PAPUC.	UN DULAP.
AL II-LEA PAPUC.	UN PAT.
UN MANUSCRIS NEISPRĂVIT.	UN FOTOLIU.
CLOPOȚELUL.	UNCALENDAR DE PĂRETE.
O STICLĂ CU VIN.	UN PORTOFEL GOL.
I-UL PAHAR.	O CITATIE.
AL II-LEA PAHAR.	VOCI DIN BIBLIOTECĂ etc.

Scena se petrece în casa unui poet plecat în Bucovina. E noapte.
Lumină fantastică de lună.

COLLOQUIUM

Marelui Sacerdot.

CEASORNICUL.

Tic-tac! Tic-tac!

I-iul PAPUC (căscând).

Ce oră-i?...

CEASORNICUL.

Tic-tac : Dang! dang!...

AL II-lea PAPUC.

Târziu!

CLOPOŢELUL (pe birou).

Colloquium!

I-iul PAHAR (trezindu-se).

Mi-e sete...

STICLA.

Mai rabdă...

AL 2-lea PAHAR.
(suspînând).

Un burghiu!

DOPUL.

N'ai grijă!

PATUL (trosnind).

Pac!

DULAPUL.

Ce-ți este?

1-iul PAPUC.

Ce ai?

AL 2-lea PAPUC.
(ironic).

Presentimente!

CALENDARUL DE PĂRETE.

Mâni e zi 'ntâiu!

POLIȚA.

Ce facem ?...

AL 2-lea PAPUC.

Las' că plătim procentele!

UN SEMN DE ÎNTREBARE.

Dar unde-o fi?

UN PUNCT DE ESCLAMAȚIE.

Nebunul!

MANUSCRISUL.

Eu mâne ce mă fac?

Imi trebui două pagini...

TOCUL.

(plictisit).

Ei ași!

UN PORTOFEL GOL.

Tare's sărac!

UȘA.

Dar când a spus că vine?...

STICLA.

Tare mi-e dor de dânsul!

FOTOLIUL.

Cu brațele deschise l-aștept ..

STREȘINA CASEI.

M'apucă plânsul...

UN «VIRGIL» DIN BIBLIOTECA.

Da. *Sunt lacrimae rerum.*

UN PAHAR.

Prefer *lacrima Christi...*

MANUSCRISUL.

Ce mutră o să-mi facă directorul revistii!

UN «UNIVERS» SUB BANDĂ.

Da' bine se distrează!...

UN CONT NEPLĂTIT.

Ei, asta nu se face!

O CITAȚIE DELA TRIBUNAL.

O să-l condamne 'n lipsă...

SOBA.

Lăsați pe om în pace
Că toate sunt cenușă...

SCRUMELNIȚA.

Cenușă, da — și scrum!

CEASORNICUL.

Trei ore...

UN PAPUC.

Noapte bună!

AL 2-lea PAPUC.

Merçi.

CLOPOȚELUL.

Silentium

POLIȚA.

Protest...

CONTUL.

S'achite suta!

CITAȚIA.

Ehei ?...

MANUSCRISUL.

Dar eu ?...

CEASORNICUL.

Tic-tac !

Silentium tic-tacu !

CLOPOȚELUL.

CEASORNICUL.

Tic....

CLOPOȚELUL.

Taci odată !

CEASORNICUL.

Tac ! (se oprește și el din

mers, și toate lucrurile cealalte cad în somnolența lor obișnuită).

SCENA II.

(se face dimineață).

POETUL.

cu hainele boțite, cu fața umflată de nesomn, obosit de drum, intră aruncându-și geamantanul într'un colț. Privind extaziat în jurul lui) :

V'am regăsit înfine, o Iarii mei iubiți !

Când sunt de voi departe, de-ați ști cât îmi lipsiți !

(zărind *Fotoliu*)

Cu brațele deschise m'aștepți tu, drag fotoliu!

(către *Lavabou*, cu mâinile întinse)

Nu te uită la mine c'am unghiile 'n doliu...

(către *Sobă*)

Ție ți-aduc căldură...

(către *Lampă*)

Ție ți-aduc lumină!

(cu un gest larg, îmbrățișând camera)

Aduc la fiecare din dulcea Bucovină

Un pic de veselie!...

(melancolic)

Ce oameni sunt pe-acolo!

Ei știu să prețuiască pe fiii lui Apolo!

Cu dragoste frățească întâmpină pe frați,

Și ce surori frumoase!... Hei! patru zile 'ntregi

Am fost noi, cei cinci oaspeți, tratați ca niște regi...

Așa e 'n Bucovina, o zeii mei Penați!

(către *Oglindă*, potrivindu-și hainele)

Ei, ce te uiți la mine?! Mi-e cam boțit decoru'...

Dar... nu sunt eu de vină!... E domnu' Teodoru...

Auzi?! să'mi dea el mie, poet de 'ntâia clasă,

Bilet de clasa-a doua?!... Ei, dar, la urmă, lasă!...

Când o să trecem Styxul, Caron pe dânsul, parcă,

N'o să-l transporte'n Hades tot în aceeași barcă?!...

Am stat mai treaz ca Argus... de-aceea's cum mă vezi...

(se'ntoarce spre birou și dă cu ochii de *Manuscris*)

Dar tu, ce faci acolo?... Sărmane, vegetezi...
Iă să 'ncercăm o frază...

(moaie tocul în călimară și rămâne pe gânduri).

Hm ! (tușește. Ca prin vis :)

Dulce Bucovină !

(tresare)

Nu merge... Las' pe mâne !...

(aruncă tocul și zărește *Citația*)

Vii chiar la aproport !

(vede *Polîța*)

Dar asta?! (grav) se amână !

(vede *Contul* ; mirat :)

Salut, domnule cont !

Cum ați crescut!?...

(cătore *Portofel*)

Plătește!.. Ce stai?... N'ai astăzi?... Mâne?.

(vede *Ceasornicul* :)

Și tu?... Pe loc, repaos?...

(Il întoarce și dă cu ochii de *Sticlă*, pe care o ridică-n sus, adresându-se către *Ceasornic* :)

Deșteaptă-te, Române !

(cercetează mirat sticla)

Mai este?...

(cu bucurie) : Da !... Ei drace ! Cum l'am uitat?!...

(toarnă în amândouă paharele, apoi ia unul și ciocnește cu celălalt)

Trăiască !

(bea cu sete)

Nu-i rău... îmi eră gura uscată ca o iască!

(trece de cealaltă parte a mesei, și înclină cu celalt pahar. *Ceasornicul* bate).

Silentium! (*Ceasornicul* continuă)

Dați'mi voe... (tușește)

deși nu's orator... (tușește incurcat)

Să vă salut... (adresându-se *Patului* :)

Ilustru vechiu membru fondator!

Primește tot respectul...

(către *Autorii* din bibliotecă)

O, membri «emeriti»

De șoareci, de Domnul să fiți în veci feriți!

(cătră *mobile*).

Voi, mobilele mele, «comilitonii» mei

Și, vastă călimară, tu, puțul cu idei,

Și tu, ilustră peană, o! scaun, o! dulap,

lertați-mă cu toții de mi-am făcut de cap

De patru zile 'ntruna... Voi care m'ați urmat,

Ca niște demni tovarăși, oriunde m'am mutat,

Și-adesea 'n nopți de veghe ați stat ca mărturie,

Privind cum truda'mi aspră să face poezie,

Tu, lampa mea, ce-adesea n'aveai un pic de gaz

Și mă lăsați prin beznă călare pe Pegaz,

Tu, calendar, ce-adesea mi-ai anunțat scadența,

Și tu, ritmice ornic, ce'mi măsurai cadența,

În fine, voi, cu toții, societatea mea,

«Care nu se mai află», permiteți-mi a bea

În sănătatea voastră acest «pocal» cu vin...

(ciocnește).

Să zicem : *Vivat!* *Crescat!* și *Floreat!* Și-amin!...

(cade în fotoliu, și-adoarme, vorbind cu întreruperi prin somn).

La revedere!... Ura!... Ițcanii... Foarte bine!...
Ce pașaport?!... Celebru!... (pauză) Un șpriț!... «Indată... vine!»
Cinci șprițuri!... Alte șprițuri!... Spre Spritberg!... U! jidanii ..
Vereștii... Cinci minute!... Cinci șprițuri!... Cinci!.. Pașcanii...
Trăiască sacerdotul!... Șampanie... banchet
Tănase... Tanasache... Discursuri... berechet
Care nu se mai află... Adios!

(adoarme de-abinelea și sforăie cu delicio).

I-IUL PAPUC.

Ei îți place?!

AL 2-lea PAPUC.

S'a îmbătat pârlitul de glorie — și pace!

CĂLIMARA.

Uitați-vă la dânsul!

OGLINDA.

Priviți-l! Țsta-i — hal?!

PATUL.

Lăsați-l ca să doarmă...

POETUL.

(prin somn)

Ridic acest pocal...

(intră servitoarea)

SCENA III.

SERVITOAREA.

Vai!.. s'a întors conaşul!.. Conaşule...

POETUL.

(deschide un ochiu)

Trăiască!

SERVITOAREA.

V'am aşternut...

POETUL

(buimăcit)

O fiică a Romei, te salut!

(se trezeşte uimit)

A... tu eşti, Cleopatro?...

SERVITOAREA.

Eu sunt... V'am aşternut..

POETUL.

(gătindu-se de culcare, fredonează somnoros)

O, dulce Bucovină! O, ţară pitorească!...

SERVITOAREA.

Ce spune?!...

POETUL.

Dulce ţară!... In fine : să trăiască!!

CIOFLECĂRII ȘI HILARIANTE

SINIȘTRILOR MEI CRITICI

VIRGIL CIOFLEC ȘI ILARIE CHENDI.

IN ZORI

Intârziat-ați voi vreodată 'n Capitală
In zori de zi, când vin măturătorii ?
Ei nu's poeți,— și, pentru dânșii, zorii
Nu prevestesc lumina triumfală.

Ca niște critici îngâmfați, pe uliți
Cu gesturi largi aruncă nori de praf în soare...
Dar el, senin sporește în splendoare
Țintind în ei cu aurite sulii!

In fața lui, orbiți, se dau în lături
Și-apoi gonind, ca 'ntr'un sabat murdar,
In norii ridicăți de ei dispar
Ca 'ntr'un *Walpurgisnacht*, călări pe mături...

O DRAMA INTR'O COLIVIE

I.

Intâia oară 'n viață când i-am aflat de nume
Ca orice bard lunatic trăia într'o mansardă,
Alt foc decât cel sacru el nu voia să ardă :
Pe dânsul cinci etaje, îl despărțiau de lume.

Privea de-acolo dânsul ogeag lângă ogeag
Cum cerul i-l astupă cu-a fumului risipă,
Și, mâniat, atuncea scotea și el o pipă
Și s'ascundea 'ntr'un nour, asemeni unui mag.

Ascuns în noru-acela tot așteptă să vină,
Să se pogoar'asupra-i deodată din văzduh,
Pe fruntea lui îngustă să scrie Sfântul Duh
Asemeni unei virguli, o flacăra divină.

Băteă un ceas, și altul, și nu veneă nimică,
Căci Sfântul Duh, se vede, aveă el altă treabă.
Și-atunci Virgilul nostru își închideă cu grabă
Oblonul, și 'ntuneric făceă 'n mansarda-i mică.

Steteă așa o vreme, ș'apoi ziceă cu ciudă :
«Cum vrei ca să mă afle, când nu i-am dat adresa?»
Și nu puteă pricepe în mintea lui cea crudă
Că una este muza, — și alta e metresa.

II.

In albe dungi lumina treceà printre oblon,
Cădeà 'ntr'un ciob de oglindă, și se frângeà 'n unghere;
Sonoră sticlăria sunà pe etajere
De-un sforăit năstrușnic și gros ca un trombon.

Cu fața-'n sus poetul visà că se inspiră,
Visà că-i un Virgiliu, și 'n vis ca scumpe pietre
Svârleà cu dărnice splendide hexametre,
Pe când cu mâna dreaptă băteà măreț în liră.

Un sul de raze cade acum pieziș, și iată
O mică sburătoare captivă — un canar
Trezit în colivie, salută c'un tril clar
Lumina ce inundă mansarda 'ntunecată.

Mai viu, tot mai puternic el urcă 'nalta gamă
Ca 'n vremea când stă gata să zboare în văzduh:
El cântă și n'așteaptă să vie Sfântul Duh,
Nu știe c'a lui viață se va sfârși cu-o dramă.

Deschide-un ochiu poetul, ursuz și plin de ciudă:
«Iar m'ai trezit, infame, chiar când găsisem tonul?»
Și nu pricepe bardul în mintea lui cea crudă:
Că una e canarul, — și alta e trombonul.

III.

«Cine te 'nspiră oare, gânşanie infimă,
De cânti cu 'ntâia rază?... La masa mea de scris
Am stat o noapte 'ntreagă şi n'am găsit o rimă,
Şi mă deştepti acuma când am găsit-o 'n vis ?

«Pe moarte şi pe viaţă între noi doi de-acuma!
Va trebui ca unul din noi doi să renunţe!
Te-am suferit o vreme, dar s'a trecut cu gluma :
Să ştii că 'ţi tai de-acuma subsidiul de grăunţe»!

Canaru 'n colivie îşi urmăreşte trilul —
Şi somnoros poetul se 'ntoarce spre părete...
Da, — nu sunt între dânşii afinităţi secrete,
Căci una-i cântăreţul, — şi alta crocodilul !

IV.

Exasperat deodată, dând plapuma 'ntr'o parte,
Tiptil innaintează spre micul lui vecin,
Deschide colivia cu mâni de asasin —
In colivie cântă un condamnat la moarte!

Grăbit el pune mâna pe bietul cântăreț
Și s'a făcut tăcere... In mâna lui de gâde
Rămâne mort canarul... sinistrul bard surâde
Și 'ntr'un ungher cadavrul l-aruncă cu dispreț.

Dar unde cade, pare, cu mândrele ei pene
Sărmana păsărică, un bulgăraș de aur...
Se 'ntinde asasinul, — căscând apoi a lene
Se culcă să-și viseze cununile de laur.

Sus soarele începe acum să se ridice...
Poetul cade iarăși în dulcea-i somnolență,
Un braț supt cap și-l trece, satisfăcut, și-și zice :
«N'o să'mi mai facă nimeni de-acuma concurență!»

CIOFLECĂRIE

Grupului «*Tinerimea Artistică*».

Mi-ai aruncat mănăușa, ilustre Goliat!
Și eu primesc duelul cu zâmbetul pe buze
Cu dolofani ca tine sânt gata să mă bat:
În panoplii bogate am arcuri, archebuz
Și iatagane mândre cu lama de Damasc,
Hangere care'n teacă s'au plictisit să doarmă,
Trombloane, vincesteruri, ca un senior fantasc —
Și cum eu-s insultatul și-am drept s'aleg o armă,
Pricepi acum ce lesne mi-ar fi să teucid,
Dar vezi, ce-ar pierde lumea, ce unic exemplar!
Prea ai părea ridicol pe carul funerar!
Renunț dar la barbarul sistem al lui David!

Iau praștia satirii și 'n loc de pietre, glume
Voiu arunca în tine, răsând fără 'nchetare:

Te-oiu lapidă, Cioflece, cu versuri lapidare
Pân'va ajunge clasic nemernicul tău nume!
Ți-oiu da aureola ce-o speri de-atâta vreme,
Te voiu târi de guler cu mine, în Parnas,
Te-oiu împăia de-apururi... Asvârle anateme
Și ține-te de mine, Zoil, că nu te las!

Tu ce-ai cercat de-odată să fii și vers și proză,
Intocmai ca Bondreanu ¹⁾ cu băț și cu umbrelă,
Că clac peste căciulă, tu, om — metamorfoză,
Imi ești, ori cum, simpatic... Hai urcă-te 'n nacelă!
Prostia ta eternă mă va distra pe cale —
Voiu îndură cu milă chiar criticile tale.
Cum păsări uriașe pe aripele grele
Ingăduie să stee și alte păsărele
Ce n'ar putea ajunge în țările cu soare...

Te-oiu remorcă cu mine...

In veșnica splendoare
Pe unde nu sânt neguri, ci numai lumi albastre,
Vom evocă trecutul prieteniei noastre
De care mi-e rușine... Să nu ne'nduioșăm...
Sântem protivnici doară... acuma pugilăm...
Vom evocă pe Loghi, pe Iosif, pe Sextil,
Pe Anghel, și pe tine, sârman pterodactil,

¹⁾ Tip celebru în București, care circulă pe străzi așa cum e descris aci.

Vei fi din nou Mecena, distribuind cafea,
Vei pune pantalonii cei vechi de catifea
Spre a părea cu dâștii că ești și tu artist...
O, când mi-aduc aminte, nu pot să mai rezist...
Erai așa ridicol!... O țin de prea mult timp...
Mă întrebuse Joe: «Ce caută 'n Olimp
Contrabandistu-acesta?» — I-am spus: «Fiți indulgent!
«I-un bun băiat, sărmanul, deși n'are talent!
Nu-i vina lui, Stăpâne! Așa a fost născut!...»

Vom rechemă în fine acest splendid trecut
Și vom notă în treacăt ce-a fost mai plin de haz.
Și dacă mai ai sânge să'ți urce în obraz,
Eu mă voi face-a crede, ilustrul meu Cioflex,
Că te-a atins o rază, că-i numai un reflex
Din sufletul acelor cu cari-ai stat alături,
Tu ce-ai luat penelul drept coada unei mături
Și-ai preschimbat condeiu în bătă de haidău!...

Vom poposi o clipă pe coasta unui nor
Și'n timp ce eu în aier voi împroșcă cu clor,
Tu, spre-a schimbă, vei scoate frumos volumul tău,
Imi vei citi în tihnă vre-o două epigrame
Și-l vei svârli la dracu...

Apoi, din an în an,
Vei anunța un studiu întins despre *Chavannes* ¹⁾
Și... ne-om întoarce 'n țară. ²⁾

Vei trece 'n altă barcă,
Pândind intimitatea persoanelor de marcă,
Vei scrie de poetul Coșbuc că are-o casă
Cu geamurile sparte, și altele de-aceste,
Și-apoi supt stăpânirea unei mâinii funeste,
Vei da la mir lui Loghi, lui Iosif și lui Anghel...
Te vei simți deodată al criticei Arhanghel,
Alături de Ilariu... Vei patrona dueluri,
Vei deveni multiplu, cercând în mii de feluri
Să te afirmi pe lume, sărmanul meu ghiveci!
Eu, — le-oi notă pe toate... că nu's doi V. Ciofleci
Supt firmamentul nostru...

Pe urmă, din crâmpie,
Răscumpărând norocul de-a-ți fi contemporan,
Cu pana mea hazlie voi face un roman,
Și-apoi romanu-acesta va crește 'n epopee:
Un munte de ridicol mai 'nalt ca Ararat...

In gardă deci de-acuma, sinistre Goliat!

¹⁾ Pentru lămurirea cititorilor cari au avut nenorocirea să nu cunoască până în momentul de față personalitatea complexă a d-lui V. Cioflexe, declarăm că acest important personaj este și autorul unui studiu asupra pictorului *Puvis de Chavannes*.

²⁾ Pentru a evita orice confuzie, ținem a spune că d. V. Cioflexe a fost un Parizian foarte bine apreciat de... portarii muzeelor publice.

PANTALONADĂ

Cioflecăria pentru mine
Începe-a deveni un vițiu.
Ce-i de făcut, că nu e bine?
Cum să închei un armistițiu?

Mă persecută-o arătare:
Un pantalon de catifea
Ce strigă 'ntruna: «Răzbunare!»
Ca'n «Don Juan de Marana».

O, pantalon, ce dramă sumbră
Stârni satira care-am scris-o,
De umbli singur, fără umbră,
Ca Petru Schlemil din Chamisso?

Ce ți-ai făcut proprietarul,
O, pantalon rătăcitor?
Ce vrei cu mine? Am eu darul
Să re'nviez pe cei ce mor?

Te-a renegat; — ce-s eu de vină,
Că ți-am redat aureola?
Să poate fără de pricină
Să-ți pierzi în așa hal busola?

Ce tot îmi joci și-mi eși în cale,
Și tot te ții în urma mea?
Nu mai vin vremurile tale,
O pantalon de catifea!

Pășește iar în tihnă Stixul!...
Nu căută în urmă-ți trist,
Căci te-a uitat de mult Ciofloxul,
Sărmane pantalon de-artist!

CORRIDA

Ca un trufaș toreador
M'am înarmat și în arenă
M'am coborît provocător,
Pe umăr mantia cu trenă
Și 'n mână spada de omor.

Cu ochii țintă spre torril
Am stat așa în așteptare,
Și capa mi-o mișcam agil,
Când iată taurul 'mi-apare
Supt pielea lui Cioflec Virgil.

Priveau la noi cu interes
Senorii lumii literare
Și Seniorite mai ales —
Toți așteptau cu nerăbdare
Pronosticându'mi un deces.

Din loji și până 'n galerii
Se angajase rămășaguri —
Și se iveau discuții vii —
Deodată 'n fâlfăiri de steaguri
Vin Piccadori pe bidivii.

Dar taurul, nu știi de ce,
Stetea hursuz, sbârlindu-și perii, —
Spunându'mi parcă: Lasă, bre!
În van strigau banderilerii
Și senioritele : «ollè!»

Un pas făcui atunci spre el,
Să-i dau o primă estocadă —
Dar se făcuse mititel —
Și milă-atunci mi-a fost de spadă
Și scârbă de așa duel!

Când l-am văzut așa umil,
M'am închinat la seniorite —
Iar taurul Cioflec Virgil,
Mișcând urechile-i pleoștite,
A reintrat iar în torril.

VULCANII GLODOȘI

Lui Virgil Cioflec și Ilarie Chendi
spre dulce amintire...

Mâncasem mult se vede'n seara ceia,
Eu care's cumpătat de obicei
Ș'alt aliment nu am decât ideia.

Căci poezia-i sobră, domnii mei, —
Dar altfel e la Luculus la masă:
Un boa nu mânâncă «funigei»,

Ci o mâncare mult mai copioasă:
Sterleți dungați veneau serviți pe tave,
Se perindau lachei cu fața rasă

Purtând fazani cu garnituri grozave
Pe care chiar piosul sfânt-Anton
Nu i-ar fi pus în cumpănă c'un «Ave!»

Când n'ai un pântec vast ca un balcon
În care-atâta lume să încapă,
Și cum în orice zi n'ai un patron,

Ca să'ți serveasc' asemenea agapă,
Mânânci mai mult decât ți-ar fi permis...
Și eu mă ospătasem cât un Papă!

Dar vai, ce-a fost când ochii i-am închis!...
Crud am plătit acea necumpătare,
Căci groaznic lucru am văzut în vis...

Și se făcea prin nu știu ce'ntâmplare
Că merg pe un teren petrolifer...
Un zgomot surd venea din depărtare...

Plutea o atmosferă de mister,
Iar sondele, macabre santinele,
Își profilau scheletele pe cer...

Din ce în ce picioarele mai grele
Mi le simțeam, de lutul cel cleios
Ce se lipea de pasurile mele...

Ca un «preludiu», un infam miros
Veneà ca de pe-o gură de canal
Și iată că dintr'un vulcan glodos

Un om cu lătrătura de șacal
Innalț' un cap hidos cu barbișon,
Rânjind c'un galben râset infernal...

Creșteà până la brâu din negrul con
Și iar cădeà, ca'n urmă din noroi
Să mai pompeze înc'un «foileton».

Ca dintr'o rană plină de puroi
Curgeà venin pe gura lui murdară
Și descreșteà pe urmă ca un foi...

Se da afund, dar când să iasă iară,
Îl văd că stă pe loc, și că salută
Cu-o bucurie extra-ordinară

Parc'ar vedeà o mutră cunoscută...
Și-atunci zăresc din alt vulcan cum crește
Încet un cap, ca după o redută...

Umil răsare, parcă se sfiște,
Aruncă o privire'ntrebătoare
Și-apoi, ca alt piston, și el pornește.

Se dă afund, când celălalt răsare
Și iese iar, când celălalt s'afundă,
Și rând pe rând se 'ntrec care de care

Câmpia cu mocirlă de-o inundă...
În clocote noroiul negru joacă
Și groaznică-i figura lor imundă!

Se bălăcesc voioși ca într'o troacă
Și cel citat în cronica trecută
Și celălalt tovarăș de cloacă.

Se lăfăesc, se'ndeamnă și strănută :
Cioflecăresc cu note hilariante,
Și unul altui verva'și împrumută...

Cu invective abracadabrante
Vroiau să iasă parcă din cratere,
Ca umbrele din «Iadul» tău, o Dante!

Crescând spre mine ca un val de fiere,
Pestilențial venea acum noroiul
Și-atunci am dat un strigăt cu putere :

«'Napoi!» — și-a dispărut întâiu strigoii
Ca'n fundul unei vaste călimări...
Dar celălalt tot mai urmă războiul...

«'Napoi!» strigai din nou și lung în zări
Ecoul mi-a răspuns, pân'ce-a pierit
Și mutra celeilalte arătări...

Și-atunci din visul meu am tresărit
Și-am zis râzând : «Dacă voiți, poeți,
Ca să vă fie somnul liniștit,

Feriți-vă de trufe și sterleți!»

SUICIDUL ȘI ÎNMORMÂNTAREA UNUI CRITIC DE ARTĂ

«S'a săvârșit un furt la Ateneu. Una din pânzele cele mai bune ale maeistrului Grigorescu, «Colț de atelier», a fost sustrasă și înlocuită prin o copie fără valoare. D. V. Cioflec, descoperind această impietate, a publicat în ziare o scrisoare către cei în drept, cerând anchetarea cazului». («Viața literară» No. dela 23 Dec. 1907).

Ministerul Cultelor și Instrucțiunei Publice

«Un ziar din Capitală a anunțat, pe baza unei scrisori particulare, că tabloul «*In atelier*» de Grigorescu, care se află la pinacoteca din București, ar fi fost sustras și înlocuit cu o copie.

«Ministerul, în urma cercetărilor sale, face cunoscut că *aceea informație este neintemeiată și că tabloul original se află neatins*». (Comunicatul din «Monitorul Oficial» dela 3 Ianuarie 1908).

Vai, ce proteiformă mai e și disperarea!
Cu bričiu 'și taie unul a gâtului arteră
Cu CO₂ un altul și-oprește răsuflarea,
Iar altul se aruncă pe geam dup'o himeră.

Preferă unii trenul ca Ana Karenina,
Iar alți postumi ca Iuda, frânghia și săpunul,
Celor grăbiți să plece le recomand strichnina —
Și-l iau pe garanție dac'o scăpă vreunul!

E excelent de-asemeni extractul de stramoniu:
Cu siguranță 'ți cântă pe casă cucuvaia —
Dar mai curat e totuși cum a făcut Petroniu,
Să mori cu Eunice senin luându-ți baia.

Frumos știu să moară de-asemeni Cleopatra,
Lăsându-și sânul fraged mușcat de o aspidă —
Dar scris a fost, pe groapă să-ți surpi tu însuși piatra
Și morțile ilustre cu tine să se 'nchidă.

Tu ai făcut, Cioflece, ca'n lume nimeni altul!
Cu-al tău deces celebru ai întrecut măsura!
Spre a țineă recordul, tu ai ales cobaltul:
Pe tine 'n floarea vârstei te-a «sinucis» Pictura.

Maestrul Grigorescu, te-a dat, sărmane, gata!
Vezi, dragul meu, nici viii nici morții nu te cruță!
Ursit-a fost pe tine țărâna cu lopata —
O ironie-a sortii! — s'o zvârle chiar Vlahuță!

II.

Original ai fost, Cioflece,
Ai vrut să fii cu orice preț,
Priveai la toate-așa de rece,
De-așa de sus și cu dispreț.

Nimica nu făceai pe lume,
Ca ceilalți simpli muritori,
Când porți așa de mândru nume,
Era fatal așa să mori!

Ba chiar sfârșitul tău celebru
L'ai anunțat original
Printr'un comunicat funebru
In «Monitorul Oficial».

III.

Ți-ai izbândit în fine visul și iată-te pe catafalc...
Pe urma ta, în rând cu lumea, cu-ai mei șoșoni smerit eu calc.

Te duce unde nu's tablouri un car purtat de șase cai:
N'o să găsești experți pe-acolo de lucru gratis să le dai!

Emfatic pe o pernă roșă, ca epilog al astei drame,
Cu grijă mare duce Nanu un mic volum de epigrame.

Colivele enorme 's duse în loc de tave, pe palete,
Se leagănă în mers coroane cu panglici pline de regrete.

Drept torțe-aprinse St. O. Iosif și Anghel poartă lampioane,
Iar Tzigara și A. Vlahuță țin capetele la cordoane.

În frunte merge domnu' Chendi, sinistrul iezuit umil,
Și după el înseamnă drumul cu lacrimi mari de crocodil.

Alătura de dânsul saltă, de el ținându-se abia,
Cu pasul larg și fantomatic un pantalon de catifea.

Vin în monom tânguitorii, ai «Vieței literare» scribi,
Macabri ca în postul mare o generație de hribi.

Urmează Scurtu, Sadoveanu, Doinaru, Sandu și Murgoci,
Purtând pe-o bandieră *motto*: «Cu arta, dragă, nu te joci!»

Văd și «Viața Românească» cu d-l Stere care vine,
Purtând un steag pe care scrie: »Să fii cuviincios creștine!»

Sunt multe panglici, multe «*motto*» și unu-i mai frumos ca altul,
Remarc pe-al pictorului Loghi: «Să nu te joci nici cu cobaltul!»

La o răscruce Mihalache, cel mai «deștept» din impresari,
Cădelnițând s'alătorează cu mândrii lui turiferari.

Amicul Cincinat și-ascunde săgeata de epigramist
Și'improvizează epitaful trudindu-se să pară trist.

Ranetti și cu Nenea Nae își duc «Furnica» lor bigamă —
Și plâng toți trei că le dispare un musafir așa de seamă.

E arborat un steag de doliu la domnu' Ananastase Simu
La domnu' Kalinderu-asemeni, — momentul a atins sublimu'.

Plâng clopotele răposatul cu nota lor cea mai amară
Și iată că a stat acuma din mers coloana funerară.

La Ateneu, l-au dus, firește, — căci nu avem alt Panteon...
Și domnul Chendi, de pe trepte, cu glas perfid și monoton
Incepe-un jalnic panegiric:

«Mult întristată adunare!

Vai ce mai e și viața noastră! Ia un biet muc de lumânare!
Trec zilele nesăbuite ca niște proaste «foiletoane»,
Te «fragmentezi» pe zi ce merge, culegi «impresii» după toane,
Mai dai un pumn în nas la altul, mai scrii o mică infamie,
Te mai abați la vreo revistă, anunți câte-o monografie,
Și-apoi când se trezește'n tine arar imperiosul eu,
Pe scara cea monumentală îți faci intrarea 'n Ateneu,
Și strigi de-acolo 'n gura mare ca vânzătorii de iaurt,
Cu glas de stentor dai alarma că s'a comis un groaznic furt.
C'au emigrat din rame maiștri și'n locul lor sunt numai còpii...
Iar când îți e mai dragă lumea, atunci, vai! dai ortul popii...
Așa ți s'a 'ntâmpat și ție pe lumea asta mult deșartă!...
Adio, dar, iubit prieten, ilustre critice de artă,
Adio, da, pe totdeauna și pentru cea din urmă oară...
Pe cât ți-a fost de grea prostia, să-ți fie țărna de ușoară!»

ELEGIE

In cursul vieții mele-atât de triste
Am scris atâtea cronice rimate
Ce dorm acum uitate prin reviste
Și tot nu-s încă o celebritate.

Am scris la «Convorbirile» Junimii
Cu Petre Carp și Maiorescu Tit —
Dar m'au uitat ca de-obicei sublimii
Și nici la jubileu nu m'au poftit.

Contemporan mi-eră 'n «Contemporanul»
V. Gh. Morțun cu-a lui poeme 'n proză —
El e ministru azi, și eu, sărmanul,
Aștept zădarnic o metamorfoză.

Am scris apoi la «Viața» lui Vlăhuță,
Dar «Viața» a murit, căci n'avea zile —
Și am rămas și-acolo de căruță!
Nu'nvie viața, e'n zădar copile!

Colaboram la «Pagini literare»
Cu-Artur Stavri, Gorun și alți eroi...
Azi unde sunt?!... O vremuri funerare!
Stavri e deputat de Dorohoi!

Azi scriu c'o mână la «Sămănătorul»,
Cu cealaltă la «Viața Românească» —
Dar orișice-mi rezervă viitorul,
Oricum, aceste două să trăiască!

La «Convorbirile» lui Mișu însă,
De m'eți vedeà cumva, ori la «Arhiva»,
Să știți atunci că steaua mea e stânsă:
Puteți, o critici, să-mi mâncați coliva!

ARCA LUI NOE

Imi recitesc volumul rîzînd și fără voe,
Printr'o apropiere bizară de idei,
Imi vine 'n gînd celebra corabie-a lui Noe.

El și-a făcut o arcă, — eu, caleidoscop :
Deci pot să doarmă 'n pace contemporanii mei
Și frică nu le fie de-un viitor potop.

Pieri-va chiar Antipa, acest Noe modern,
Ce și-a zidit o arcă superbă la Șosea, —
Eu însă n'am subvenții, ca el, dela guvern :

Eu mi-am clădit din versuri eterne arca mea:
Catarg mi-a fost condeiu, și pânză fantezia,
Iar platoșă solidă prostia lor cea grea.

Da, m'am blindat mai trainic ca «Belgica» și «Framul»,
Căci ce blindaj e oare mai trainic ca prostia?
Și-acuma dați-mi voe să vă servesc programul:

Din vastul regn de bestii, și pure și impure,
Eu mi-am ales cu grijă câte-un specimen rar
Și am câteva piese din cele mai obscure.

Intrați, onorat public... Un leu cincizeci volumul...
Acesta e un șarpe... zis «șarpe cu-ochelari»...
E 'n stare să vă 'mbale pe toți dacă-i dau drumul...

Precum vedeți, nu este reptil de mân'a doua...
Inghite mai cu seamă poeți, dar nu-i digeră...
Priviți-l cu atențiune: e cel mai mare *boa*.

Nu mușcă... Dar să trecem acum la mamifere...
Colecția e bogată, și autorul speră
S'o mai sporească încă cu alte juvaere.

Vedeți aci șacalul... E puțințel la trup
Și mai puțin la suflet... dar foarte 'nteressant:
S'ar zice-o corcitură de vulpe și de lup...

Nu v'aproiați prea tare, că mușcă pantalonii!
L'am pus în cușca asta și-i dau câte-un calmant,
Câte-un picior pe oră... că-l stăpânesc demonii.

Luați seama... Se hrănește cu orice-i dai: hârtie,
Grafite, penițe, tocuri și bea numai cerneală...
E monstruos... Să trecem la altă colivie...

Aici sunt papagalii cu pene decedente...
Dar să-i lăsăm în pace, c'aici e zăpăceală...
E amator vreunul de țipete stridente?!

Nu?... Bine. Să ne 'ntoarcem acum la pachiderme...
Aici am un specimen cum n'are nici Barnum:
Vai ce distanță-i între un pachiderm și-un vierme!

Ați nimerit-o bine: e 'n ora lui de baie...
Priviți-l cum își scaldă frumosul lui volum...
Un așa nud de sigur că n'avea nici Danae!

El face o avere... da, el e-al meu tezaur!
Ce n'ași fi dat pe dânsul în arca mea să-l am —
Aș fi fost larg ca Joe, când a plouat cu aur!

Dar a venit el singur și s'a vârat în arcă!
Nu m'a costat nimica acest hipopotam...
Vă rog tratați-l bine ca pe-un subiect de marcă,

Că-i foarte irascibil și foarte gastronom...
Mănâncă rente proprii, dar când e mănios
E 'n stare pachidermul să dea și la om...

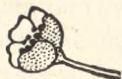
E plină arca toată, precum v'am arătat,
Cu fel de fel de tipuri de sus și până jos,
Și-acum îndrept busola spre muntele-Ararat...

Pot să se spargă norii, escamotând uscatul,
Să crească formidabil în jurul meu potopul,
Să fie tot o apă de-alungul și de-alatul,

Eu n'am să-mi uit o clipă sublima mea menire,
Ci voi pluti deasupra cu Caleidoscopul,
Salvând de-a doua oară această omenire!

Când însă curcubeul va da semnal de pace
Și apele în matcă se vor retrage iar,
Eu voi descinde vesel cu-a mele dobitoace.

Și-apoi, ca Noe, drumul le-oiu dă, sau cine știe
De n'o să fiu mai practic, și ca un impresar
De n'oi porni 'n turneuri cu-a mea menagerie?!

E P I L O G

MUZA.

Ai fi putut să scrii
Atâtea variante,
Brodând cioflecării
Și hilariante.

POETUL.

Așa-i, dar ei s'au dus
Și n'o să mai apară:
De-aceea's indispus
Din cale-afară!

MUZA.

Nu-i plânge în zadar ;
Cel mort de-o diatribă
Nu reînvie iar,
Că nu-i amibă!

POETUL.

Atuncea să-i iertăm,
Să doarmă în neștire
Tihniți... Să le cântăm
Un *Dies irae*...

MUZA.

Da, dragul meu poet,
Rămâie-acolo undi's—
Hai, și-om clamă 'n duet]
Și-un *De profundis*!

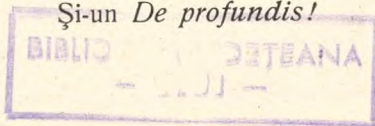

TABLA DE MATERII.

TABLA DE MATERII

	<u>Pagina</u>
Crezul meu	7
Scrisoarea deschisă a unui melc	9
Lui Grigorescu	14
Nuntă la țară	16
Deschamps la Ateneu	18
Povestea unei nopți de iarnă	20
Oglinda	24
Omul de zăpadă	26
Glasul lui Memnon	30
Pățania celor trei magi	33
Jos păpușile!	37
Pastel în metru antic	40
Five-o-clock	42
Hornarul	47
Protestul cârciumarilor	49
Craiu-nou	55
Unui poet necunoscut	56
Doleanțele unui ex-troglodit	58
Cismigiul	63
Asfințit de lună	65
O lacrimă la dosar sau tribulațiile unei petiții	66
Idolul părăsit	77
Bachică	79
Sonete antimuzicale	81
Sonete de Mart	85
Vremea premiilor	95

Nocturnă	96
Rachetă	97
Mănușă	99
Scara lui Iacob	101
Symbolism	110
Ceasornicul «Independenței»	112
«Americanism literar»	114
Controvers	115
Problemă	117
Prin viscoalele Bucegilor	118
Proprietarului meu	125
Contrast	127
Vis atavic	129
Bețivul solitar	131
Premiul meu	133
Portret	135
Excelsior !	137
Nostalgie	139
Preparative	141
Defilare	143
La șosea	145
Monstrul de fier	149
Colloquium	157
În zori	169
O dramă într'o colivie	170
Cioflecărie	177
Pantalonadă	181
Corrida	183
Vulcanii glodoși	185
Suicidul și înmormântarea unui critic de artă	190
Elegie	196
Arca lui Noe	198
Epilog	202

31.9.82 / 20

1/2 200

